

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET GESTOLEN DOCUMENT

N° 2349

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Gestolen Document

HOOFDSTUK I

HET GEHEIME DOCUMENT

Het Engelse Ministerie van Oorlog Westminster, te Londen, is een groot gebouw, dicht bij het Koninklijk Paleis en het Parlementsgebouw gelegen.

De voorgevel bevindt zich aan de Charlesstreet maar wanneer men zich aan een raam aan de zijgevel plaatst, dan heeft men een prachtig gezicht over de Theems en de bocht welke de rivier hier naar het Oosten maakt.

De zijgevel ziet uit op de Parliamentsstreet die dicht aan de Theemskade grenst.

Rechts kan men de Westminster-bridge zien, en even verder het prachtige Parlementsgebouw met zijn honderden gekartelde torens, in de bekende *perpendicular Gothic style*.

Links kan men de Charing Cross-bridge en iets verder nog de Waterloo-bridge ontwaren, maar verder reikt het oog niet, daar hier de scherpe bocht in de rivier het uitzicht op de andere bruggen belemmert.

De andere zijgevel van het Ministerie ziet uit op het Jamespark met zijn prachtige grote vijver, terwijl men aan gene zijde van dit grote plantsoen het gedenkteken van koningin Victoria kan zien.

Aan de voorgevel staande heeft men het oog op Wittehall en op de regeringsgebouwen, die het Ministerie van Buitenlandse Zaken onder hun dak huisvesten.

De Charlesstreet scheidt dus de beide Ministeries van elkaar.

Op een ochtend in de maand september bevond zich in het royaal gemeubilde kabinet van de Minister van Oorlog een groepje van vijf ministers bijeen, de Premier, de Minister van Buitenlandse Zaken, The Chancellor of the ex chequer anders gezegd de Minister van de Schatkist, de Lord der Admiraliteit en de Staatssecretaris van Financiën.

De heren schenen het over een ernstig onderwerp te hebben.

Hun gezicht stond strak en zij keken allen met grote aandacht naar enige vellen vol getypte papier, die op de tafel van de Minister van Oorlog lagen.

Deze tafel was een buitengewoon groot bureau-ministre van zwaar ebbenhout, rijk van beeldhouwwerk voorzien en met zilveren figuren ingelegd.

Het blad was met bruin laken bekleed.

Een groot vloerblad, een kristallen inktkoker op een koperen onderstel, een stapel dagbladen in alle moderne talen, een brievenmand en een paar portretten bevonden zich op het tafelblad.

Het zoëven genoemde vel papier lag op het vloerblad en de herfatzon, die door het venster onbelemmerd naar binnen scheen, maakte een schitterend witte vlek van dit stuk papier in de overigens geheel donker getinte kamer.

De vijf ministers stonden om de schrijftafel heen, die dicht bij het grote raam stond, dat op de Theems uitzag.

De Minister van Oorlog wees op het vel papier en zei op ernstige toon:

— Mijneheren, ik heb u verzocht u naar mijn departement te begeven, opdat ik u inzage zou kunnen verstrekken van dit document, zoals ik het door mijn particuliere secretaris naar mijn dictée heb laten uittypen.

— Zijn er in het stuk nog veranderingen aangebracht sedert onze laatste bijeenkomst? vroeg de minister-president, terwijl hij de bladen papier in de hand nam.

— Nog enkele, Sir, maar niet van belang. Ik heb een krulsje geplaatst naast de zinnen die nog enigszins zijn gewijzigd. Ik heb u juist verzocht naar mijn departement te komen ten

einde u van deze kleine veranderingen op de hoogte te stellen. Het spreekt vanzelf, dat ik er niet aan kon denken, het stuk dit vertrek te doen verlaten.

— Dat begrijp ik, mengde zich nu de Staatssecretaris van Financiën in het gesprek, terwijl er een lichte glimlach op zijn gevuld baardeloos gelaat verscheen. Dit stuk is van zo buitengewoon belang dat het niet geraden zou zijn het uit handen te geven.

Nu kwam ook de Lord der Admiraliteit zich in het gesprek mengen.

Hij trok zijn borstelige, gitzwarte wenkbrauwen tezamen en woelde met de rechtenhand door zijn reeds sneeuwwit haar, dat in dikke lokken zijn vierkant hoofd bedekte.

— Als een onzer potentiële vijanden dit stuk in handen mocht krijgen, bromde hij, dan konden wij evengoed een geheel nieuw plan voor onze troepenconcentratie aan de kust opmaken. Ik behoef u niet te zeggen, welk een omvangrijke arbeid dat weer zou betekenen, terwijl ik er nog niet eens van spreek, dat onze eventuele tegenstanders groot nut zouden kunnen trekken uit de kennis van onze troepenopstelling ten tijde van gevaar, zoals dit uit dit geheime document blijkt.

— Is dit een voorontwerp, een zogenaamd klad? vroeg de Minister van Financiën, zich tot de Minister van Oorlog wendende.

— Ja, Sir, antwoordde deze ik zal het onder toezicht van mijn particuliere secretaris laten typen zodra gij uw goedkeuring aan deze tekst heeft en uw paraaf hebt gezet. Weliswaar zou ik als Minister van Oorlog verantwoord zijn, indien ik er slechts de leden van mijn departement in kende, maar ik achtte het wenselijker, dat mijn collega's in het kabinet voor zover zij direct of indirect bij de landsverdediging betrokken zijn, van het document kennis namen.

— Gij moet het mij niet euvel dulden, mijn waarde collega, zei nu de Minister van Financiën lachend, wanneer ik u verzoek mij in het kort een overzicht van dit stuk te geven. Het lijkt mij nog al lang toe en ik wil u

bekennen, dat ik juist op dit oogenblik op mijn eigen departement wel zeer node kan gemist worden. Mag ik u dus verzoeken mij met enkele woorden te zeggen, wat het document behelst, want voor het overige verlaat ik mij volkomen op de kunde van mijn collega's van Oorlog en Marine.

— Dat begrijp ik volkomen, hernam de Minister van Oorlog glimlachend. Het is uw taak om het geld voor onze bewapening bijeen te brengen en de onze om dat geld zo goed mogelijk te besteden. Welnu dan, dit document bevat de reglementen en de geheime instructies, die per verzegelde order onmiddellijk na een eventuele oorlogsverklaring zullen worden ter hand gesteld aan de opperbevelhebbers van leger en vloot. Deze stukken hebben alle betrekking op de opstelling van onze vloeten, en de concentratie van onze troepen in de kuststreken. Het bevat tevens een kort overzicht van de instructie aan de chefs der voornaamste spoorwegstations in ons land en aan de kapiteins der schepen in de grote en kleine vaart. Is u deze uitlegging voldoende?

— Zij kon niet duidelijker zijn, waar de collega, antwoordde de Minister van Financiën lachend, en ik dank u van harte, dat gij mij met zo weinig woorden en zo duidelijk op de hoogte hebt gebracht. Meer verlang ik werkelijk niet te weten.

Terwijl de Minister van Oorlog deze korte uitlegging had gegeven, hadden de andere ministers, die als deskundigen meer op de hoogte van de zaak waren, gezamenlijk de zinsneden nagelezen, die na de laatste ministerraad gewijzigd waren.

Zij maakten nog enkele korte opmerkingen en verlieten daarna met de nodige plichtplegingen het vertrek.

De Minister van Oorlog had het document opgerold en in de hand genomen, toen hij de heren persoonlijk naar de deur geleidde.

Hij sloot deze deur zorgvuldig, deed er de grendel op, keerde naar zijn schrijftafel terug en legde het geheime document weer op het vloerblad.

Hij streek zich enige malen met de

hand over het hoge voorhoofd, wierp een blik op de drukke Theemskade en keerde zich toen om, teneinde zich naar een grote, buitengewoon zware brandkast te begeven, die in een hoek van het vertrek was geplaatst.

De minister haalde een bos sleutels uit zijn zak stelde het cijfer van het slot en opende de zware deur van de kast.

Daarop nam hij het document van de schrijftafel en sloot het zorgvuldig in de brandkast weg, terwijl hij in zichzelf mompelde:

— Mijn secretaris zal het wel niet erg prettig vinden, maar hij zal toch dit klad nog eens in zijn geheel moeten laten overschrijven. Ik durf het waarlijk niet aan andere handen toevertrouwen.

Op dat oogenblik werd er bescheiden op de deur geklopt.

De minister liep er heen en schoof de grendel terug.

Er trad een jonge man van ongeveer dertigjarige leeftijd binnen, met een voor een Engelsman ongewoon donker uiterlijk en gitzwart haar, dat in glanzende lokken langs zijn slapen viel.

In zijn gladgeschoren gezicht fonkelde twee donkere, schrandere ogen, geplaatst naast een lichtgebogen neus en overwelfd door twee fraai getekende wenkbrauwen.

Deze jonge man was de particuliere secretaris van Zijne Excellentie de Minister van Oorlog.

— Wel, Mortimer, zo richtte de minister zich tot de binnentredende, gij komt juist op tijd om een onaangenaam nieuwtje te vernemen.

— Indien Uwe Excellentie het mij onomwonden mededeelt, zal de jonge man, dan zal ik het misschien gemakkelijker kunnen dragen.

— De zaak is deze: Ik zal tot mijn spijt genoodzaakt zijn u te vragen het document, betreffende onze troepenconcentratie, nogmaals in zijn geheel over te laten typen, natuurlijk onder uw persoonlijk toezicht. Het zou natuurlijk nog beter zijn, als gij tijd zoudt kunnen vinden, het zelf te doen.

— Uitstekend, Uwe Excellentie, ik zal het zelf doen, antwoordde de jongeman zonder dat er een spier op zijn gelaat vertrok, daar hij te zeer diplomaat was om door uiterlijke kentekenen zijn misnoegen of vreugde aan de dag te leggen.

— Gij kunt mij immers de stellige toezegging doen, dat bij het overschrijven van dit stuk niemand u op de vingers ziet?

— Dat is geheel uitgesloten, Uwe Excellentie.

— Men kan nooit te voorzichtig zijn.

— Uwe Excellentie behoeft zich niet ongerust te maken, zei hij. Ik heb het stuk nog geen enkele keer uit mijn handen gegeven van af het moment, dat ik het voor de eerste maal moest overschrijven van het concept dat Uwe Excellentie had opgemaakt, en ik denk het ook nu niet te doen.

— Ook nooit mee naar huis genomen?

— Ik heb er zelfs niet aan gedacht, Uwe Excellentie. Ik was en ben mij bewust, dat dat onvoorzichtig zou geweest zijn, want men moet er steeds op bedacht wezen, dat een of andere spion de lucht krijgt van dergelijke geheime, hoogst gewichtige stukken. Neen, ik heb het steeds hier op het departement gehouden en overgetypt aan mijn eigen schrijftafel in het vertrek hier-naast.

— Waart gij steeds alleen?

— Altijd. Ik zond alle klerken weg.

— Dus is er nooit iemand in de kamer gekomen, terwijl gij aan het schrijven waart,

— Niemand, behalve de oude bode, Jozef Norton, die mij wel eens mijn lunch bracht, als het te laat was om naar huis te gaan.

— Hoe lang hebt gij hierover gedaan?

— Bijna twee weken, Uwe Excellentie. Gij zult u herinneren, dat wij juist op dit ogenblik overstelpt zijn met andere bezigheden, in verband met de voor de deur staande begrotingen.

— Dat weet ik, dat weet ik, ik stel het zeer op prijs, dat u zulk een groot deel van uw vrije tijd hebt geofferd en nog zult offeren aan dit vervelende werk-

je, dat niettemin toch moet worden gedaan.

De jonge secretaris boog zwijgend bij het vernemen van deze lof en zijn donkere ogen schitterden toen hij vroeg:

— Kan ik het stuk nu meekrijgen?

— Vandaag niet, mijn waarde, maar zeker morgen. Ik wil het vanmiddag aan het oordeel van Zijne Majesteit onderwerpen.

De secretaris boog nogmaals zwijgend en verliet het vertrek door een andere deur, die het kabinet van de minister verbond met zijn eigen werkkamer, zodat zijn chef hem ieder ogenblik, als hij hem nodig had, kon roepen.

Dit vertrek had twee vensters, die eveneens op de Theems uitzagen en was niet veel kleiner dan het kabinet van de minister.

Voor het raam stond een fraaie notenhouten schrijftafel en in het midden van het vertrek bevond zich een dubbel bureau-ministre, bestemd voor de vier schrijvers.

Een grote loketkast, enige clubfauteuils, een paar rooktafeltjes en een brandkast voltooiden het meubilair.

Behalve de deur die in verbinding stond met het kabinet van de minister, had de werkkamer van de jonge secretaris nog een deur, die op de lobby uitkwam, zodat de klerken en de secretarissen hun werkkamer konden bereiken, zonder dat zij door het vertrek van de minister behoeften te gaan.

Op het ogenblik dat hij zijn kamer binnentrad, bevond zich daar niemand.

Het was het uur, waarop de schrijvers gewoon waren in de buurt hun lunch te gaan gebruiken.

Hij begaf zich naar het venster, stak de handen in de zakken en keek, zacht fluitend, naar buiten.

Daarop ging hij voor zijn schrijftafel zitten en begon, in gedachten verdiept, allerlei zonderlinge figuren te tekenen op het papier dat op het vloeiblad lag.

Hij steunde de kin in de linkerhand en begon opnieuw gedachtenloos voor zich uit te staren.

Zo verstreek een half uur.

Toen nam hij met een snelle beweging een vel schrijfpapier uit een eiken-

houten standaard, die naast hem stond, schroefde zijn vulpen open en begon haastig te schrijven.

Hij las het geschrevene nog eens over, droogde de brief op het vloeiblad dat voor hem lag, vouwde het papier op en stak het in een enveloppe, waarop hij met grote krachtige letters het adres schreef.

Daarop bekeek hij de enveloppe nog eens aandachtig en stak deze in zijn binnenzak.

Op dat ogenblik werd er op de deur geklopt.

— Come in, riep hij, zonder op te zien, terwijl hij onwillekeurig de hand drukte op de plek waar de brief zat.

De deur werd geopend en een van de boden van het Ministerie trad binnen.

Nu wendde de secretaris het hoofd om een keek de man verbaasd aan.

— Wat is er, Harrison? vroeg hij.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik u kom storen, mijnheer, zei de bode, maar ik wilde u even komen mededelen, dat Jozef Norton, die hier gewoonlijk dienst

doet, vanochtend niet op de gewone tijd is verschenen. De chef-bode Crampton heeft een boodschap naar zijn huis gestuurd.

— Wat moet dat betekenen? mompelde de secretaris. Is Norton misschien ziek?

— Neen, mijnheer. Voor zover wij weten, niet.

— Waarom is hij dan niet gekomen?

— Dat weten wij niet, mijnheer.

— Maar, wat drommel, waarom hebt gij het dan niet gevraagd?

De secretaris was langzaam opgestaan en staarde de bode verbaasd aan.

— Waar was de oude man dan?

— Niemand weet het, mijnheer.

— Hoor eens, Harrison, hernam Mortimer ongeduldig vertel mij nu eens precies wat er gebeurd is, want uit die korte antwoorden kan ik niet wijs worden.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar dat weten wij juist zelf niet, verdedigde de bode zich.

— Vertel mij dan, wat gij wel weet.

HOOFDSTUK II

EEN GEHEIMZINNIGE VERDWIJNING

Na enige aarzeling begon Harrison:

— Toen Jozef Norton vanochtend om acht uur, zoals zijn gewoonte al sedert jaren was, zich niet bij de chef-bode kwam melden, verbaasde deze zich niet weinig, want de oude Norton was de nauwkeurigheid in persoon en men had zelfs de klokken naar zijn komst en vertrek kunnen regelen. Crampton wachtte nog een uur ongeveer in de verwachting, dat Norton wel een boodschap zou zenden als hij ziek was. Maar er kwam niets. En daarom besloot Crampton iemand naar zijn huis te zenden om te vragen wat er gaande was; voor een ander zou hij dat waarschijnlijk niet hebben gedaan, maar Norton is, zoals gij wel zult weten, mijn-

heer, al ruim dertig jaar bode op ons departement.

— Dat weet ik, zei Mortimer. Gij hebt dus een boodschap naar zijn huis gestuurd. En wat vernam men daar?

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer, vervolgde Harrison, die zelf niet zo jong meer was en niet gaarne had dat men hem in de rede viel. Crampton zond een van mijn collega's, die het best gemist kon worden, naar het huis van Jozef Norton, en vond daar diens vrouw helemaal overstuur en zijn dochter in tranen. Hij vroeg waar Norton was en toen vernam hij tot zijn verbazing, dat de oude man de vorige avond om elf uur, helemaal alleen, tegen zijn gewoonte en blijkbaar zeer opgewonden, de

deur was uitgegaan en na die tijd niet meer was teruggekeerd.

— Dat is zeker vreemd, kon de secretaris zich niet weerhouden uit te roepen. Dan moet hem een ongeluk overkomen zijn.

— Dat dacht natuurlijk iedereen, mijnheer.

— Natuurlijk heeft de vrouw van Norton de politie dadelijk op de hoogte gebracht?

— Niet dadelijk, maar toen zij tot drie uur in de nacht tevergeefs op de terugkomst van haar man had gewacht, ging zij naar het dichtstbijzijnde posthuis van de politie en vertelde daar wat er gebeurd was.

— En toen?

— Om u de waarheid te zeggen, mijnheer, de brigadier, die haar klacht aanhoorde, nam het niet erg serieus op. Hij zei dat de oude man misschien wel eens van een pretje hield en een slip-pertje gemaakt had.

— Dat is een schandaal, riep de secretaris verontwaardigd uit. Hoe kan men er toe komen de brave oude Norton van zoiets te verdenken. Dat is immers volkomen uitgesloten.

— Ja, mijnheer, zei Harrison bedremmeld, dat dachten wij allen ook, maar...

De bode hield op en keek verlegen voor zich neer.

— Wat maar? ging de secretaris door, terwijl hij de bode bij de arm greep. Wat wil je zeggen, man? Spreek dan toch.

— De zaak is, mijnheer, dat men Jozef Norton vannacht om één uur in en pub met een zeer opzichtig geklede jonge vrouw heeft gezien.

— Wat zeg je daar? riep de secretaris op ongelovige toon. Weet je dat zeker?

— Er kan niet aan getwijfeld worden, mijnheer.

— Maar wie zag hem dan?

— De portier van het ministerie. Hij is een ongetrouwd man, zoals gij weet, en die komt nogal eens in dergelijke gelegenheden. Hij zag Jozef Norton, zoals ik u hier zie, aan een tafeltje zitten, in druk gesprek verdiept met een jonge, zwaar geschminkte vovante vrouw.

— En toen?

— Hij wilde naar hem toe gaan. Maar nauwelijks had de oude Norton hem in het oog gekregen, of hij wierp wat geld op tafel, stond vlug op en trok de vrouw met zich mee het café uit, ofschoon deze zich trachtte te verzetten.

— Het klinkt ongelooflijk.

— De portier trachtte hem nog in te halen, maar het was nogal druk in het café en voor hij zich door de volle zaal had heengeworsteld en de deur bereikte, waren er een paar minuten verstreken, en was er niets meer van Jozef Norton te bespeuren.

— Het is alsof ik een sprookje hoor, mompelde de secretaris. Jozef Norton des nachts om één uur in een kroeg met een vrouw van verdachte zeden. En is die portier dat gaan vertellen aan Nortons vrouw?

— Neen, mijnheer. Hij vond, dat het zijn zaken niet waren, ziet u.

— Wanneer is het dan bekend geworden, dat Norton op die plaats gezien is?

— Pas toen de man, die Crampton had uitgezonden, van zijn boodschap terugkwam. De portier had er niets van willen zeggen, maar toen hij hoorde dat Norton de hele nacht niet thuis was geweest, deelde hij aan de chef-bode mee wat hij gezien had.

— En is zijn vrouw nu op de hoogte gebracht?

— Nog niet, mijnheer, maar men vreest dat het daartoe toch zal moeten komen. Want als de politie de zaak in handen neemt, dan behoort men toch te weten, hoe de familieomstandigheden van Jozef Norton zijn.

Mortimer wreef zich met de hand over het voorhoofd en keek nadenkend voor zich uit.

Wat de bode hem zoëven had medegedeeld, scheen hem zo ongehoord toe, dat hij nog altijd aan een misverstand geloofde.

Eindelijk keek hij weer op en zei:

— In ieder geval moet er, als Norton niet spoedig terugkeert, een andere bode in zijn plaats worden benoemd, al is het maar bij wijze van noodhulp, want wij kunnen thans in deze drukke tijd onmogelijk iemand missen.

— Zal ik het aan de chef-bode zeggen, mijnheer.

— Ja, doe dat.

De bode boog en verliet het vertrek.

Mortimer sloot de deur af, nam de telefoon van de haak en belde Scotland Yard op.

En daar hoorde hij de bevestiging van wat Harrison hem zoëven had medegedeeld.

— Moeten er nasporingen naar Norton gedaan worden, mijnheer? werd er gevraagd.

— Ja, zeker, ik ben er erg op gesteld, dat de oude Norton Jozef spoedig teruggevonden wordt; hij is reeds meer dan dertig jaar aan het Ministerie. Wat zegt gij, mijnheer, zal Inspecteur Sullivan het onderzoek leiden? Uitstekend. Ik dank u.

Mortimer legde de hoorn neer en ging opnieuw voor zijn schrijftafel zitten.

Daarop haalde hij de brief, die hij zoëven geschreven had, uit zijn binnenzak, tikte er in gedachten met de vinger op, stak het couvert weer weg, reikte naar het schellentablet, maar scheen zich te bedenken.

Hij nam zijn hoed, vergewiste zich dat de brandkast op slot was, verliet het regeringsgebouw, liep de Charlesstreet uit, sloeg de hoek van de eerste dwarsstraat om en bleef staan voor de brievenbus die zich daar bevond.

Hij haalde de brief uit zijn binnenzak, keek om zich heen en liet deze snel in de bus glijden.

Vijf minuten later zat hij weer voor zijn schrijftafel, verdiept in de lezing van een Staatsstuk.

Maar zijn aandacht scheen er niet bij te zijn, want telkens hief hij het hoofd op om door het openstaande raam een blik op de Theems en de huizen aan de overkant van de rivier te werpen.

Dan verscheen er een glimlach op zijn jong, gebruind gelaat en boog hij het hoofd weer over de documenten, die voor hem lagen.

Toen hij ongeveer een uur gelezen en aantekeningen gemaakt had, klonk de fluit van de spreekbuis, die zijn vertrek in verbinding stelde met dat van de minister en waarvan het uiteinde

zich bevond op een armlengte van zijn schrijftafel, zodat hij zelfs niet behoefde op te staan om zich van het toestel te bedienen.

Hij trok de fluit uit de spreekbuis en luisterde.

— Zijt gij daar, Mortimer? vroeg de minister.

— Ja, Excellentie.

— Ik ga nu met het stuk in kwestie naar Zijne Majesteit. Mocht iemand in die tijd komen voor een bespreking, ontvang dan de bezoekers, als het een zaak van gewicht geldt en laat hen anders in de anti chambre wachten.

— Uitstekend, Excellentie. Mag ik vragen hoe lang gij denkt uit te blijven?

— Niet langer dan anderhalf uur ten hoogste.

— Ik zal volgens uwe instructies handelen, Uwe Excellentie.

Hij deed de fluit op de spreekbuis en zette zich weer aan het werk.

Hij hoorde hoe de minister de brandkast opende en even later hoe de deur in het slot gedrukt werd.

Daarop werd de deur geopend, die van het kabinet van de minister naar de lobby voerde en weer gesloten.

Toen werd het stil in het gebouw en hoorde Mortimer niets meer dan het gedempte geraas van de wereldstad, dat door het open venster tot hem doordrong.

Omstreeks drie uur in de namiddag keerde de minister naar zijn departement terug.

De secretaris hoorde hem binnentreden en dadelijk daarop klonk het fluitje van de spreekbuis.

— Wilt gij even bij mij komen, klonk de stem van de minister.

— Ik ben dadelijk tot uw dienst, Excellentie, antwoordde de jonge man.

Toen Mortimer het kabinet van de minister binnentrad, stond deze midden in het vertrek en had zich nog niet van zijn overjas ontdaan.

Hij had het concept van het geheime document in de hand en scheen hier en daar nog iets na te lezen.

— Mortimer, zo wendde hij zich tot zijn secretaris, de Koning heeft niets

op de inhoud aan te merken en je kunt dus met het overschrijven beginnen, zodra je maar wilt.

— Dan zal ik maar geen tijd verliezen, Excellentie, zei de jonge secretaris. Hoe eerder ik er aan begin, hoe eerder het achter de rug is.

— Wilt ge het in uw eigen vertrek overschrijven?

— Dat was mijn voornemen, Excellentie.

— Zou het dan geen aanbeveling verdienen de beambten zolang weg te zenden?

— Dat kan ik wel doen en ze in het aangrenzende zaaltje laten werken, Uwe Excellentie, maar het is, dunkt mij, niet nodig, want zij zijn meestal een paar uur weg voor de lunch en van die tijd kan ik gebruik maken om aan het typescript te werken.

— Nu, doe het maar zoals het u het beste lijkt, zei de minister op vriendelijke toon. Het enige wat ik u op het hart zou willen drukken is spoed. Spoed en stilzwijgendheid.

De secretaris boog en wilde het vertrek verlaten.

Maar voor hij de deur bereikt had, keerde hij zich nog eens om en zei:

— Heeft Uwe Excellentie reeds over die rare geschiedenis omtrent Jozef Norton, de bode, horen spreken?

— Neen. Wat is er dan met hem? vroeg de minister, terwijl hij zich van zijn overjas ontdeed.

— De oude man is vanochtend niet op zijn post verschenen.

— Wel, dan zal hij ziek zijn, hernam de minister tamelijk onverschillig.

— Neen, Excellentie, ziek is hij niet. Men heeft hem vannacht om één uur met een wuft dametje in een drankhuis gezien.

De secretaris verhaalde in korte woorden, hetgeen Harrison hem een paar uren tevoren had medegedeeld, terwijl de minister met steeds stijgende verbazing toelisterde.

— Wat gij mij daar verteld hebt, mijn waarde Mortimer, is wel geen staatszaak, maar toch zeker onze aandacht waard. Wie zou ooit gedacht hebben, dat de oude Norton zulke grapjes

zou uithalen. Ik begrijp er niets van.

Hoofdschuddend nam de minister voor zijn schrijftafel plaats.

— Het spreekt vanzelf, dat Norton dadelijk vervangen moet worden, zei hij.

— Maar als hij weer boven water komt, Excellentie? waagde de secretaris op te merken.

— Ook dan, zei de minister met een harde klank in zijn stem.

— Uwe Excellentie, Norton is al dertig jaar in staatsdienst.

— Al was hij het vijftig jaren. Het mag niet geduld worden, dat boden van een Engels Ministerie, en nog wel op die leeftijd, en ten overvloede getrouwd en vader van grote kinderen, zich op zulk een schandelijke wijze vergeten en hun fatsoen te grabbel gooien.

De secretaris boog het hoofd, en verliet in gedrukte stemming het kabinet van zijn chef.

Hij besloot nog een dag te wachten, in de hoop, dat Jozef Norton zou terugkeren en van zijn zonderling gedrag een plausibele verklaring zou kunnen geven.

Maar het werd zes uur, de bureaus werden gesloten en nog was de oude bode niet komen opdagen.

Mortimer zuchtte toen hij de laden van zijn bureau zorgvuldig sloot en zich gereedmaakte om heen te gaan.

Voor hij zijn hoed opzette, nam hij nogmaals de huistelefoon ter hand en zei, nadat hij zich met het kantoortje van de chef-bode had laten aansluiten:

— Zijt gij daar, Crampton? Nog nieuws gehoord van Jozef Norton? In het geheel niets? Ja, dan is er niets meer aan te doen; ik moet de instructies van Zijne Excellentie uitvoeren. Als Norton zich morgen op de gewone tijd niet heeft gemeld, moet er een nieuwe bode in dienst worden genomen.

De secretaris luisterde even naar het antwoord en vervolgde toen:

— Ja, Crampton, ik zelf vind het ook beroerd, en ik zelf begrijp er ook niemendal van. Maar wij moeten ons nu eenmaal voegen naar de bevelen van onze chef. Als de oude man morgen mogelijk terugkomt, hoop ik Zijne Ex-

cellentie nog te kunnen overreden hem in dienst te houden.

Maar de oude Norton was ook de volgende morgen niet op zijn post.

En in de namiddag van diezelfde dag had Crampton, de chef-bode, een ander in plaats van de grijze dienaar aangenomen.

HOOFDSTUK III

EEN RAADSELACHTIGE DIEFSTAL

Het was omstreeks twee weken later toen Lord William Aberdeen en zijn vriend en secretaris, Charles Brand, aan het ontbijt zaten in de kleine eetkamer van de grote villa, die zijn lordschap aan de Cromwellstreet bewoonde.

De beide heren waren in de lectuur van de «Times» verdiept.

Ofschoon het in de nazomer was, brandde de zon nog zo fel, en was het zo abnormaal warm, dat de beide grote vleugelramen wijd open waren gezet, zodat de met bloemengeuren bezwan-gerde lucht uit het grote park onbelemmerd naar binnen kon stromen.

Lord Aberdeen was de eerste die met een half onderdrukte geeuw zijn blad uit de hand legde.

— Men kan wel zien, dat wij nog in het hartje van het seizoen zijn, mompelde hij. Er gebeurt letterlijk niets. Begrijp jij, Charles, dat er in een wereldstad als Londen niets gebeurt?

Zijn vriend, een man met een krachtig blozend gelaat, keek van de lectuur van zijn blad op en zei op kalme toon:

— Ik geloof wel dat ik het weet. De grote dieven, je weet wel wie ik daarmee bedoel, die uit de financiële wereld, zijn waarschijnlijk naar een badplaats, en de kleine dieven hebben niets omhanden omdat zij de grote dieven niet kunnen bestelen.

— Geen onaanzienlijke verklaring, hernam Lord Aberdeen glimlachend.

— En dat er op politiek gebied niets voorvalt, is ook al niet te verwonderen, het is veel te warm en het parlement is nog steeds op reces, besloot de jonge man.

Brand verdiepte zich weer in zijn blad en er gingen enkele minuten voorbij,

zonder dat er een woord gewisseld werd.

Maar juist toen Lord Aberdeen wilde opstaan, om het vertrek te verlaten, deed een zachte kreet van zijn vriend hem op zijn weg naar de deur stilhouden en omkijken.

— Wat is er? vroeg hij. Toch iets gevonden? Een moord of iets dergelijks?

— Neen. Raad nog eens.

— Een mooie ontvoering van een beeldschone actrice?

— Wéér mis.

— Een duel in de grote wereld?

— Niks hoor. Geef het maar op.

— Een actrice, die er met de neef van de koning van door is?

— Nu maak je er een grap van.

— Dan zal het wel uitdraaien op een diefstal, riep Lord Aberdeen uit.

— Geraden.

— Hoeveel is er gestolen?

— Geen cent, en toch misschien enige miljoenen.

— Hoe moet ik dat opvatten? vroeg lord Aberdeen verbaasd, blijkbaar met groeiende belangstelling toelisterend. Je begrijpt zeker wel, dat ik als Lord Edward Lister, ook wel geheten John Raffles, met veel beroepsbelangstelling je antwoord afwacht.

— Ik zal je maar niet langer in onzekerheid laten, Edward, hernam Brand lachend. Er is in het geheel geen geld gestolen, maar wel een zeer kostbaar document.

— Aha. Dat kan belangwekkend genoeg zijn, zei Lord Lister, terwijl hij weer aan de ontbijttafel ging zitten en met welbehagen aan de sigaret trok, die hij zo juist had opgestoken. Wil je zo goed zijn, Charles, mij het bericht

in kwestie eens voor te lezen? Het betreft zeker een familiestuk?

— Neen, heel iets anders, antwoordde Brand glimlachend. Ik zal je het relaas in de « Times » voorlezen en dan zul je zelf wel erkennen, dat het een biezonder ingewikkeld en raadselachtig geval is. Luister.

« Raadselachtige diefstal op het Ministerie van Oorlog,

Naar ons ter ore komt, is er gisteren midden op de dag een zeer zonderlinge, raadselachtige diefstal gepleegd in het kabinet van de Minister van Oorlog.

Er is namelijk een staatsstuk van zeer groot belang ontvreemd, over de aard waarvan wij ons om begrijpelijke redenen niet nader kunnen uitlaten, maar dat in verband staat met onze landsverdediging, en waarvan de geheimhouding van het grootste belang was.

Deze diefstal heeft op een dusdanig vreemde wijze plaats gehad, dat de politie hier voor een schijnbaar onoplosbaar raadsel staat.

Men oordele: Gistermiddag omstreeks één uur bevond de minister zich in zijn kabinet, in gezelschap van zijn particuliere secretaris. Het schijnt dat aan deze jonge man was opgedragen het thans spoorloos verdwenen staatsstuk van een concept typescript over te schrijven. Op het bewuste tijdstip kwam de jonge man juist het geheel afgemaakte document brengen. Volgens de getuigenverklaring van Zijne Excellentie de Minister van Oorlog, moet de jonge man in kwestie zich op het ogenblik dat hij de minister het overgeschreven staatsstuk overhandigde, in een vrij zenuwachtige toestand hebben bevonden. De minister bladerde het stuk, dat uit vijf getypte en met een stevige paperclip bijeengehouden folio vellen bestond, door.

De minister verklaarde zich voldaan en betuigde zijn dank waarna de jonge secretaris zich weer naar z'n eigen werkkamer, naast het kabinet van de minister geleegen, terugtrok.

Nauwelijks enkele seconden later, juist toen de minister naar de brand-

kast wilde gaan, om daar het kostbare document weg te sluiten, klonk de fluit van de spreekbuis, die tussen de beide zoëven genoemde vertrekken is aangebracht.

De minister keerde naar zijn lesse naar terug en nam de fluit van de buis af. Hij bracht zijn oor aan de hoorn en luisterde. Door de buis klonk de stem van zijn secretaris, die met moeilijk onderdrukte opwinding zei: « Zou Uwe Excellentie onmiddellijk even hier willen komen, ik moet u iets van het hoogste gewicht laten zien ». Verwonderd over deze vraag en aan de stem van de secretaris horende, dat het iets zeer ernstigs moest betreffen, deed de minister de fluit weer op het toestel en begaf zich naar het vertrek van zijn secretaris.

Zijne Excellentie herinnert zich met volstrekte zekerheid, dat hij de tussendeur liet openstaan.

Hij zag zijn secretaris met zijn hoed op en zijn jas over de arm bij de deur staan, die naar de lobby leidt. De jonge man had de knop van de deur in de hand en was opvallend bleek.

— Wel, vroeg de minister verbaasd, wat wilt ge me laten zien, dat zo gewichtig is?

De jonge man liet de deurknop los en keek de minister verbaasd aan.

— Ik, Uwe Excellentie? vroeg hij verwonderd.

— Welzeker, zei de minister met stemverheffing. Gij hebt mij zoëven door de spreekbuis verzocht om hier te komen, omdat gij mij iets zeer gewichtigs moest tonen.

— Ik, Uwe Excellentie? herhaalde de secretaris met groeiende verbazing, terwijl hij de minister onthutst aankeek. Ik heb de spreekbuis de hele dag nog niet aangeroerd.

— Wat is dat nu? mompelde de minister. Meent ge wat gij daar zegt?

— Ja zeker, Uwe Excellentie, antwoordde de secretaris, terwijl hij de deurknop weer in de hand nam.

De minister verschoot van kleur. Een vreselijke gedachte ging hem door het hoofd. Zonder zich verder om zijn secretaris te bekommeren snelde hij naar

zijn kabinet terug en was in drie stappen bij zijn schrijftafel.

Een kreet ontsnapte hem.

Het geheime document was verdwenen.

In het eerst meende de minister de speelbal van zijn verbeelding te zijn. Er lagen niet veel papieren op zijn schrijftafel en deze haalde hij alle onderste boven. Maar hoe hij ook zocht, het document was en bleef weg.

Hij snelde weer naar het vertrek van zijn secretaris terug, het was thans geheel verlaten. Hij opende de deur van de gang en zag daar de bode Harrison lopen.

— Hebt gij mijnheer Mortimer voorbij zien gaan? vroeg de minister hem.

— Jawel, Uwe Excellentie, nog geen halve minuut geleden, antwoordde de man. Mijnheer scheen veel haast te hebben, want hij liep mij bijna ondersteboven.

— Hebt gij nog iemand anders ontmoet?

— Niemand, Excellentie, antwoordde de bode, verwonderd over het opgewonden uiterlijk van de minister. Tenminste, als ik mijn collega Blackstone uitzonder, met wie ik even heb staan praten.

— Is die lang geleden weggegaan?

— Geen twintig seconden, Uwe Excellentie.

De minister keerde terug naar zijn eigen vertrek en rukte aan de deur, die op de lobby uitkomt.

Hij had deze met een sleutel en bovendien met twee grendels gesloten, kort nadat hij binnentrad en de deur was nog even goed verzekerd als een half uur geleden. De grendels zaten er voor geschoven en hij moest de sleutel tweemaal terugdraaien voor hij de deur kon openen. Daarop ging hij naar het raam, maar ook dit was hermetisch gesloten. Hij deed het open er was niets te zien. Geen vluchteling, geen rijdende auto, niets van die aard. Men kan zich de schrik en de verbijstering van onze Minister van Oorlog voorstellen. Een onzer reporters, aan wie Zijne Excellentie wel een kort onderhoud wilde toestaan, verklaarde dat de minister van

ontsteltenis geheel ontdaan is. Zelfs in die mate, dat de geneesheren yrezen voor een zenuwzinking. De politie erkent, dat men hier voor een onoplosbaar raadsel staat. Het gehele kabinet van de minister is zorgvuldig doorzocht, men kan niets ontdekken. De deur die op de lobby uitkomt, is pas onlangs vernieuwd en van zeer dik hout. Scharnieren, slot en grendels, alles bevond zich in volmaakte orde, het raam vertoonde geen spoor van braak. Het kabinet van de minister, het zij nogmaals herhaald, bevat slechts twee deuren, een die op de lobby uitkomt en de andere die naar het werkvertrek van de secretaris voert. Wij zijn benieuwd hoe Scotland Yard deze raadselachtige zaak denkt op te lossen.

Juist voor het afdrukken van dit blad, bereikt ons het bericht, dat de particuliere secretaris van de Minister van Oorlog, hedenochtend om zes uur in zijn woning gearresteerd is.

Brand liet het blad langzaam uit zijn hand glijden en keek Raffles onderzoekend aan.

Eén blik op het sprekend gelaat van zijn vriend was voldoende om hem te doen zien, dat deze raadselachtige diefstal al diens aandacht en belangstelling in beslag had genomen.

— Wel, wel, bromde Raffles zacht voor zich heen, dat is een heel wonderlijke geschiedenis.

— Zie jij er licht in?

— Geen sprankje, antwoordde Raffles lachend. Je ziet dat ik eerlijk ben. Ik wil me volstrekt niet slimmer voordoen, dan ik ben. Als ik geen nadere bijzonderheden te weten kan komen, moet ik eerlijk bekennen, dat ik er volstrekt niet uit wijs word.

— Zou je denken, dat die secretaris werkelijk de schuldige is?

— Maar, amice, hoe kan ik dat nu in 's hemelsnaam uitmaken, riep Raffles enigszins ongeduldig uit. Als ik hier in mijn stoel zit, zou ik natuurlijk zeggen, dat het onmogelijk is, omdat de jonge man dan toch voorbij de minister moet zijn gegaan om in diens kabinet het document van de tafel te nemen, want dat de minister dat niet gezien

zou hebben is moeilijk aan te nemen. De politie schijnt er anders over te denken, vandaar die arrestatie. Misschien brengt de volgende editie van de « Times » wel nadere bijzonderheden.

Brand keek op zijn polshorloge.

— Het is elf uur, zei hij. Wij zijn vanochtend wat lui geweest. Zal ik eens op straat gaan zien of ik al een latere editie kan krijgen?

— Ja, doe dat, amice, ik moet je zeggen, dat deze zaak mij buitengewoon interesseert. Het zou juist een kolfje naar mijn hand zijn om dat eens op te knappen. Als ik het wel begrijp, is het gestolen document voor ons land van groot belang en al ben ik honderdmaal John Raffles zelf. Het gevaar der samenleving, zoals onze goede hoofdinspecteur van politie, Baxter, mij eens genoemd heeft, daarom zal men toch mijn land geen nadeel berokkenen, als ik er iets aan doen kan. Ik ben en blijf Brit.

Brand liep de kamer uit, nam in de vestibule zijn hoed van de kapstok en liep de straat op.

Algauw had hij een krantenjongen gevonden.

Hij kocht de allerlaatste editie van de « Times » en keerde heen en weer liep met de handen op de rug gevouwen, blijkbaar diep in gedachten verzonken.

Brand volgde hem even met de blik en zei toen lachend:

— Ik geloof, dat al je denkvermogens door die raadselachtige zaak in beslag zijn genomen, Edward.

— Ik wil het niet ontkennen, Charles, antwoordde Raffles. Die hele wonderlijke zaak boezemt mij reeds nu de grootste belangstelling in. Ik heb een gevoel, dat mij niet met rust zal laten, voor ik die geschiedenis tot oplossing heb gebracht, tenminste als de justitie mij niet voor is.

— Daar behoeft je niet bang voor te zijn als Baxter zelf het onderzoek moet leiden, hernam Brand lachend.

— Heb je daar de « Times »? vroeg Raffles, terwijl hij de hand naar het blad uitstreekte.

— Ja. Wacht even, ik zal eventueel

nieuws wel voor je opzoeken.

Hij doorliep snel de kolommen en riep:

— Daar heb ik het al. Het zijn maar een paar regels.

« Het gestolen document,

Naar wij vernemen, zou de arrestatie van de secretaris van de Minister van Oorlog het gevolg zijn van bewijzen, die men in zijn werkkamer heeft gevonden, en die overtuigend genoeg worden geacht om deze arrestatie te rechtvaardigen ».

— Is dat alles? vroeg Raffles.

— Dat is alles.

— Wij worden er niet veel wijzer door, vervolgde Raffles. Ik zie wel, dat ik de zaak ter plaatse zal moeten onderzoeken.

— Zou men je dat toestaan?

— Daar twijfel ik niet aan. Ten eerste heb ik de eer en het voorrecht tot de vrienden van mijnheer Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van politie te behoren. Ten tweede tel ik de Minister van Justitie onder mijn persoonlijke bekenden, wat wel een zeer vreemde vriendschap mag heten en ten derde sta ik in de hogere kringen immers al bekend als een soort amateur-detective, die zich gaarne uit liefhebberij met dergelijke zaken bezig houdt. En juist deze zaak wekt in het bijzonder mijn begeerte op om er mij mede te bemoeien.

— Ik wou dat ik je kon helpen.

— Wie belet je dat? Het is best mogelijk dat ik je hulp zal nodig hebben en gauw ook, want het is een feit, met zulke documenten, dat, als zij langer dan een dag in het bezit van de dief zijn, men ze evengoed niet opsporen kan. Natuurlijk is de inhoud dan al bekend of men heeft zelfs tijd gevonden om er een copie van te maken.

— Zou het ten bate van een vreemde mogendheid gestolen zijn?

— Dat staat vast, dunkt mij. Het document kan voor een Engelsman van generlei waarde zijn, maar daarentegen van onberekenbaar nut voor een vreemde mogendheid, die eventueel onze vijand kan worden.

— Wanneer starten wij?

— Vandaag nog, wat zeg ik, onmid-

dellijk. Kom. Wij gaan allereerst naar Scotland Yard.

— Naar het hol van de leeuw? om die metafoor nu maar eens te gebruiken.

— O, voor die leeuw ben ik niet bang zei Raffles minachtend.

Hij verliet, gevolgd door Brand, het vertrek, en begaf zich naar zijn slaapkamer, teneinde zich te kleden.

Een kwartier later waren de twee vrienden, gezeten in de blauwgelakte Rolls Royce van zijn lordschap, op weg naar Scotland Yard.

— Wacht jij maar in de auto, zei Raffles, toen de fraaie wagen voor het politiebureau stopte. Ik denk wel dadelijk terug te komen.

Hij trad onbeschroomd het gebouw binnen en overhandigde de portier zijn kaartje.

De man boog als een knipmes en verdween er mee.

Even later keerde hij terug en verzocht de bezoeker hem te willen volgen.

Het was niet voor de eerste maal, dat Raffles naar de werkkamer van hoofdinspecteur Baxter werd geleid. Hij kende de weg maar al te goed en hij had een stiekem binnenpretje toen hij bedacht, dat hij, de lang gezochte dief en inbreker en dientengevolge de aartsvijand van de Londense politie, aanstonds met de nodige plichtplegingen zou worden ontvangen door een der hoogste, ofschoon nu juist niet de slimste, politie-autoriteiten en die niet zou aarzelen hem, in de persoon van Lord William Aberdeen, alle faciliteiten en hulp te verschaffen voor zijn zogenaamde liefhebberij om ingewikkelde, mysterieuze misdaden uit te zoeken en tot klaarheid te brengen.

Alles ging precies zoals Raffles zich het had voorgesteld. Inspecteur Baxter struikelde een paar maal over zijn eigen voeten in zijn ijver om zijn hoge gast van dienst te zijn en het duurde niet lang of Raffles had een carbon doorslag in zijn zak van het rapport, dat door inspecteur Sullivan, die met het routine onderzoek was belast, na zijn bezoek aan het Ministerie, had uitgebracht.

Baxter ging nog verder en dicteerde aan zijn privé secretaris Marholm een briefje, waarin Scotland Yard verzocht aan Lord William Aberdeen alle mogelijke hulp en faciliteiten te verlenen in verband met het onderzoek in zake de diefstal van het geheime document.

Na de hoofdinspecteur te hebben bedankt, gaf Raffles zich met zijn vriend Brand linea recta naar het Ministerie van Oorlog, waar het briefje, op het officiële Scotland Yard-papier, werkte als een « Sesam Open U ».

Er waren na hun komst in White Hall nog geen tien minuten verstreken of Raffles en Brand zaten reeds in een paar leren clubfauteuils in het kabinet van de Minister van Oorlog met deze hoge functionaris te praten, alsof het de doodgewoonste zaak van de wereld was.

— Mylord, wat ook het gevolg moge zijn van uw bemoeiingen, ik wil u bij voorbaat mijn dank betuigen voor de moeite, die gij u zo belangeloos geeft, aldus de minister, nadat Raffles het doel van zijn komst had uiteengezet.

— Niet belangeloos, Excellentie, zei Raffles op ernstige toon. Het geldt het belang van mijn land, als ik tenminste het bericht in de « Times » goed begrepen heb.

— Eh hoe zoudt gij met uw onderzoek willen aanvangen, mylord, als ik vragen mag? vervolgde de minister.

— Ik zou willen beginnen met enkele vragen te stellen, Excellentie, tenminste wanneer het u gelegen komt.

— Zeer goed, mylord, ik ben toch niet in staat om te werken en iedere afleiding is mij welkom. Ik moet echter over een kwartier vertrekken, daar ik een gewichtige conferentie heb met mijn collega's van Marine en Buitenlandse Zaken, gij kunt wel begrijpen waarover.

— Een kwartier is ruimschoots voldoende, Uwe Excellentie.

— Dan ben ik tot uw dienst, mylord, ik luister.

— Ik kwam daareven, aldus begon Raffles, op de trap een bode tegen met zwart haar, gladgeschoren en een vrij donkere teint. Ik veronderstel dat die

man pas zeer onlangs in dienst van het ministerie is.

— Ja, mylord, antwoordde de minister verwonderd, maar hoe weet u dat?

— O, dat was gemakkelijk genoeg te zien. Hij droeg een spiksplinternieuwe uniform en liep aan de linkerzijde de trap af, wat zeker geen enkele bode met enige ervaring zou doen.

— Zeer subtiel uitgedacht, mylord, hernam de minister glimlachend. Inderdaad is de man pas veertien dagen bij ons in dienst.

— Hij had natuurlijk aanbevelingen en getuigschriften?

— Uitmuntende, mylord, er viel niets op aan te merken.

— Waar was hij in dienst geweest?

— Op het stadhuis te Edinburgh. De burgemeester had eigenhandig een getuigschrift voor hem opgesteld. Ik geloof niet, dat gij deze man behoeft te verdenken. Want het is reeds onomstotelijk vastgesteld, dat hij met een zijner collega's op de dwarsgang heeft staan praten, enkele seconden voor ik de diefstal ontdekte.

— Enkele seconden zijn soms een zeer lang tijdsverloop, Excellentie, zei Raffles glimlachend, bovendien kan men op getuigenverklaringen van die aard nooit zo bijzonder staat maken. Misschien zijn het tien seconden of wel twintig geweest en voor bekwame dieven is twintig seconden een eeuwigheid.

— Maar, mylord, de deur waardoor gij zoëven zijt binnengekomen, was met twee grendels gesloten, de sleutel stak van binnen in het slot en was tweemaal omgedraaid. Kunt gij mij zeggen, hoe het mogelijk zou zijn geweest...

— Duid het mij niet euvel, Excellentie, dat ik u in de rede val, hernam Raffles, maar ik zou die deur wel eens gaarne nader willen bekijken. Mag ik?

— Natuurlijk, mylord.

Raffles stond op en bekeek aandachtig de scharnieren, het slot en de grendels, beklepte de deur aan alle kanten, en keek naar de dikte van het hout.

Toen wendde hij zich tot de minister en vroeg:

— Ik veronderstel, dat deze deur niet tegelijk met het huis is gebouwd? Het

hout lijkt mij zo bijzonder nieuw.

— Ook dat hebt gij goed gezien, mylord. Die deur werd ongeveer een week geleden aangebracht.

— O, ja. Was de oude dan reeds zo versleten?

— Dat niet, maar de vorige deur is door een paar kruiers, die een zware archiefkast zouden brengen, bij ongeluk beschadigd. Zij lieten er het zware meubel tegen aanvallen en het hele paneel werd verbrijzeld.

— Wel, wel, dat waren zeer onhandige kruiers, riep Raffles uit.

— Dat kwam mij ook zo voor en ik heb er een paar woordjes over laten vallen.

— Natuurlijk hebt gij, toen iedereen aldus kon binnen zien, het document uit de brandkast genomen en tijdelijk in uw woning geborgen tot de vernielde deur door een nieuwe vervangen was?

— Dat behoefde niet, mylord. Toen had ik het document reeds aan mijn secretaris ter hand gesteld om het over te laten typen.

— En waar borg hij het?

In de brandkast in zijn eigen werkvertrek, die even sterk is als de mijne.

— Wat denkt gij van de arrestatie van uw secretaris?

De minister keek somber voor zich uit, en zei:

— Ik weet niet wat ik er van denken moet, mylord. Mortimer is reeds jaren lang in mijn dienst en heeft mij al die tijd slechts reden tot tevredenheid gegeven. Ik hield hem voor een eerlijke, oprechte jongen, hoewel...

De minister scheen te aarzelen.

— Welnu, Excellentie? drong Raffles aan.

— Ik zal het u zeggen, mylord, in de laatste tijd scheen zijn gedrag mij zeer te zijn veranderd. Het kwam mij voor alsof hij niet meer die aandacht aan zijn werk besteedde, die hij er vroeger voor over had. Soms betrakte ik er hem op, dat hij met afwezige blik uit het venster zat te kijken, iets wat hij vroeger nooit zou hebben gedaan, want hij was steeds de opreweltheid zelf.

— Is u iets bekend van zijn particuliere omstandigheden? Hoe staat het met zijn financiën?

— Ik weet er niet veel van, alleen weet ik, dat hij van zijn vader een klein vermogen heeft geërfd en dat de rente daarvan, gevoegd bij zijn salaris, hem in staat stelden, het leven te leiden van een jonge Engelsman van goede huize. Het is mij echter ter ore gekomen, dat hij in de laatste tijd nogal eens geld leende. Met welk doel, dat weet ik niet.

— Maar kunt gij mij ook zeggen, Excellentie, om welke reden uw secretaris eigenlijk is gearresteerd? Dat doet men toch niet zonder bewijzen voor zijn schuld in handen te hebben, of althans op een enigszins gegronde verdenking.

— Die reden en die verdenking waren er ook, mylord, hernam de minister op zachte toon. Laat ik u, om te beginnen zeggen, dat mij zijn gedrag enige ogenblikken voor ik de diefstal ontdekte, niet weinig zonderling voorkwam. Ofschoon hij pas was binnengekomen om aan het werk te gaan, stond hij met de hoed op het hoofd en zijn jas over zijn arm met de kruk van de deur in zijn hand, blijkbaar op het punt te vertrekken.

— En had hij niet enkele seconden te voren in de spreekbuis gefloten om u te verzoeken bij hem te komen? vroeg Raffles.

— Juist, mylord. Maar het gekke is, dat hij dit ten stelligste ontkende.

— Uwe Excellentie houde het mij ten goede, maar ik zou het woord «ontkennen» gaarne vervangen door «tegenspreken», merkte Raffles glimlachend op. Goed, wij hebben dus hier een verdenking. Maar nu het bewijs, als ik u verzoeken mag,

De minister ging langzaam naar zijn schrijftafel toe, opende een lade, en nam daar uit een klein stuk papier, dat hij zwiingend aan zijn bezoeker overhandigde.

Raffles wierp er een blik op en keek toen de minister verbaasd aan.

— Kunt gij de woorden lezen, die ik daarop geschreven heb, mylord? vroeg de minister. Ik heb geen erg duidelijke hand dat moet ik bekennen. Ik heb

deze weinige woorden overgeschreven van het vloeiblad van mijn secretaris dat hij toevallig juist vernieuwd had voor hij er de brief op droogde waarin deze woorden voorkomen.

Raffles wierp opnieuw een blik op het papiertje en zei langzaam:

— Voor zover ik het kan ontcijferen bevat het papier slechts deze woorden: «Doc... tussen een en twee uur... ik zal zwijgen al...»

Raffles hief het hoofd op en vroeg terwijl hij de minister ernstig aankeek.

— Dus deze woorden heeft de politie gevonden op het vloeiblad dat op de schrijftafel van uw secretaris lag?

— Ja mylord zei de minister. Een de brief was zeker pas geschreven want de indrukken waren nog zeer vers.

— Weet gij zeker dat het zijn handschrift is?

— Daar valt niet aan te twijfelen. Inspecteur Sullivan die het vloeiblad als stuk van overtuiging heeft meegenomen hield er een spiegel boven en onmiddellijk herkende ik zijn handschrift.

— En over de betekenis van die woorden was de politie het zeker dadelijk eens?

— Hoe kan men daaraan een ogenblik twijfelen riep de minister verbaasd uit. De drie eerste letters kunnen toch niet anders zijn dan het begin van het woord «Document»? En dat wordt ook bevestigd door hetgeen er volgt: ik zal zwijgen».

— Ja, ja, zei Raffles peinzend, met een eigenaardige klank in zijn stem, dat is allemaal zeer duidelijk. Mag ik u vragen, of men uw secretaris heeft medegedeeld, op welke grond hij gearresteerd werd?

— De politie wilde het niet doen, mylord, maar ik kon het denkbeeld niet verdragen, dat die ongelukkige jonge man zou worden weggevoerd, zonder zelfs te weten wat de betekenis was van die halve woorden.

— En wat zei hij? vroeg Raffles.

— Niets... Hij wenste er zich niet over uit te laten.

— Precies. En dat was natuurlijk een doorslaand bewijs voor zijn schuld, zei Raffles.

De minister keek zijn bezoeker onderzoekend aan, want het kwam hem voor, alsof er nauwelijks verborgen spot in diens stem klonk.

— Gelooft gij dat dan niet, mylord? vroeg de minister.

— Ik zal eerlijk zijn, Excellentie. Afgaande op de uiterlijkheden moet ik het wel geloven.

Even zwegen allen en toen vervolgde Raffles:

— Nog één vraag, Excellentie. Heeft er zich nog iets bijzonders voorgedaan op het Ministerie gedurende de laatste veertien dagen?

— Niets van betekenis, mylord, tenminste als gij de verdwijning van Jozef Norton, de oude bode, niet belangrijk wilt noemen.

— Verdwenen?! riep Raffles verbaasd uit. Is de oude Jozef Norton verdwenen? Dat was immers die brave oude man met zijn sneeuw wit haar, die hier al langer dan dertig jaren was?

— Juist, mylord, maar over zijn braafheid zou te redetwisten zijn.

Op de onuitgesproken vraag van Raffles vertelde de minister in korte woorden, hetgeen er gebeurd was.

— En is hij nog niet boven water? vroeg Raffles.

— Neen, mylord. Hij is nergens te bekennen.

— Wat zegt de politie er van?

— Niet veel, maar de heer Baxter, de hoofdinspecteur van politie, is vast overtuigd, dat de verdwijning van Jo-

zef Norton in het nauwste verband staat met de ontvreemding van het document.

— De heer Baxter is een bij uitstek schrander politiebeambte, zei Raffles op een toon, die Charles Brand, die tot dusverre geen mond opengedaan, maar ijverig notities gemaakt had, noodzaakte in allerijl op te staan en grote aandacht te wijden aan een gravure, die Napoleon op de « Bellerophon » voorstelde.

De minister scheen echter de spot in de woorden van zijn bezoeker niet te hebben gehoord en zei, terwijl hij op zijn horloge keek:

— Excuseer mij, mylord, maar ik moet u thans verlaten. Indien gij het wilt, zal ik de chef-bode bij u sturen, dan kunt gij in diens tegenwoordigheid dit vertrek en dat van mijn secretaris nog eens nader onderzoeken.

— Van deze suggestie zal ik gaarne gebruik maken, Uwe Excellentie, zei Raffles en ook de rest van het gebouw zou ik, zo nodig, willen onderzoeken. Of is dat te véél gevraagd?

— Volstrekt niet, mylord. Want ik meen te bespeuren, dat gij u reeds een zekere voorstelling van deze kwestie hebt gemaakt. De hemel geve, dat het u moge gelukken, deze zaak tot klaarheid te brengen en de onschuld van mijn secretaris aan te tonen.

— Ik dank u vriendelijk, Excellentie, voor het vertrouwen, dat gij in mij wilt stellen en wat uw secretaris betreft, maak u omtrent hem maar niet ongerust; hij is aan de diefstal van het document even onschuldig als u of ik.

HOOFDSTUK IV

RAFFLES RUIKT LONT

De minister had een kreet van verbazing geslaakt, en greep de hand van Raffles.

— Ik weet niet of gij gelijk hebt, mylord, zei hij, maar ik dank u hartelijk voor die woorden. Als gij kunt aanto-

nen, dat de politie zich heeft vergist, dan zal ik u oprecht dankbaar zijn. Maar ik ben reeds over mijn tijd. Als gij iets ontdekt hebt, dan hoop ik dat gij het mij onmiddellijk laat weten.

— Dat zal ik gaarne doen, Uwe Excellentie.

Er werd geklopt en Crampton trad binnen.

Hij boog en vroeg:

— Ja, Crampton. Ik moet naar het Ministerie van Buitenlandse Zaken en ik verzoek je Lord Aberdeen in alles behulpzaam te zijn, wat zijn onderzoek in de geheimzinnige zaak kan vergemakkelijken.

Crampton boog zwijgend.

Toen de minister de deur achter zich gesloten had, legde Raffles zijn hand op de schouder van de oude chef-bode en zei vriendelijk:

— Beste Crampton, het doet mij genoegen, dat Zijne Excellentie u tot mijn beschikking heeft gesteld, want uw positie zal u in staat stellen mij op enige vragen te antwoorden, waarvan de beantwoording voor mij van veel gewicht is.

— Ik ben geheel tot uw dienst mylord, zei Crampton.

Nu wendde Raffles zich het eerst tot zijn vriend en zei:

— Wel, Charles wat denk jij wel van de zaak?

— Ik moet eerlijk bekennen Edward antwoordde Brand dat ik nog geen gat in zie. Het is mij een raadsel hoe men in deze kamer heeft kunnen doordringen terwijl een van de twee deuren stevig op slot en gegrendeld was en terwijl Zijne Excellentie zelf voor of in de tweede deur stond zodat hij 't toch zou hebben moeten zien of althans horen als er iemand het vertrek was binnen gekomen.

— Hm bromde Raffles.

Hij ging langzaam naar de schrijftafel toe en keek naar boven.

— Wat is hier boven voor een vertrek? vroeg hij zich tot de chef-bode wendend.

— Een zolderkamer mylord. Niemand komt daar ooit.

— Kan ik het aanstonds eens gaan kijken?

— Welzeker mylord.

— Hebben de boden daar toegang?

— De deuren zijn daar niet op slot dus iedereen kan in- en uitlopen mylord.

— Zo, zo, kwam Raffles.

Het volgende ogenblik was hij met een luchtige sprong op de schrijftafel gewipt en bekeek nu aandachtig het plafond.

— Niets te zien, mompelde hij. Het plafond is geheel ongeschonden.

Hij sprong weer van het bureau en zei tot Crampton:

— Breng ons nu maar eens naar dat vertrekje boven.

Crampton opende zwijgend de deur en ging achter de beide heren, mee naar de zolderverdieping.

Hier opende hij een deur en liet Raffles voorgaan, die binnentrad, gevolgd door Brand.

Crampton trad eveneens binnen, maar nauwelijks had hij een voet in het vertrek gezet, of hij slaakte een kreet van verbazing.

— Wat is er? vroeg Raffles, terwijl hij zich snei naar de chef-bode owendde.

— Er is niets anders, mylord, dan dat iemand deze kamer zo keurig heeft opgeruimd.

Raffles keek aandachtig om zich heen.

Het vertrek was ongeveer even groot als dat van de minister en had eveneens drie ramen.

Voor het middelste stond een oude schrijftafel.

Op de grond lag een versleten karpel, in een hoek bevond zich een oude leekerkast en hier en daar waren leunstoelen neergezet.

De rest van de meubelen stond in een hoek op elkaar gestapeld.

Op de schrijftafel lagen een paar vellen papier.

Raffles nam ze op en bekeek ze aandachtig.

Plotseling haalde hij zijn vergrootglas uit zijn zak en tuurde ingespannen op een van die vellen papier die hij in de hand hield.

Na een minuut ongeveer stak Raffles het vergrootglas weg, vouwde het papier zorgvuldig op en borg het in zijn portefeuille.

Toen liep hij met de handen op de rug het vertrek rond en ging, tot stom-

ma verwondering, van de chef-bode voor de gangdeur op zijn buik liggen.

Toen Raffles weer veerkrachtig op zijn voeten sprong, zag Brand onmiddellijk dat zijn vriend iets van belang ontdekt had.

Raffles klopte het stof van zijn goed en zei tot de chef-bode:

— Dank je, beste Crampton, ik heb genoeg gezien. Wij kunnen wel weer naar beneden gaan.

Nauwelijks waren zij het kabinet van de minister binnen gegaan of Raffles herhaalde zijn gymnastische oefeningen voor de deur.

Toen hij opstond, scheen hij zeer voldaan te zijn.

— Nu heb ik je nog één ding te verzoeken, zei hij.

— Kunt gij mij een lijstje geven met de adressen van al de boden?

— Welzeker, mylord, als gij u de moeite wilt geven aanstonds met mij mee te gaan, zal ik in mijn loge de adressen uit mijn register overschrijven. Wenst gij dat van Jozef Norton ook?

— Van allen zonder uitzondering. En zeg mij eens, Crampton, zijn er dierenliefhebbers onder de boden, dat gij weet? Honden of zo?

— Ik geloof dat Harrison er konijnen op na houdt en Brown heeft een bok voor zijn zoontje van zes jaar.

— Niemand honden?

Weer dacht Crampton even na en riep toen haastig:

— Ja zeker, mylord, nu herinner ik mij dat Chesterton een mooie Ierse setter heeft.

— Een setter? vroeg Raffles nadenkend. Zo, een setter. Nu, wij gaan met u mede naar uw loge.

De chef-bode sloot de deur weer zorgvuldig achter zich en stak de sleutel bij zich.

— Kunnen wij het vertrek onbewaakt achter laten? vroeg Brand, terwijl zij de trap afdgingen.

— Ach, mijnheer, antwoordde Crampton, er valt nu toch niets te stelen. Alle stukken van enig belang zijn voorlopig naar een ander vertrek overgebracht, totdat de zaak is opgehelderd,

De loge van de chef-bode was 'n aardig gemeubeld vertrekje, waar zich een schakelbord met een groot aantal elektrische belknoppen bevond.

Crampton nam uit een kast een register.

— Gaat u zitten, mylord, zei hij beleefd, dan zal ik de adressen uitschrijven.

Crampton stond op, vouwde het papiertje dubbel en overhandigde het aan de hoge bezoeker.

— Ik dank je, Crampton, zei Raffles. En ten slotte, geen woord wat er tussen ons gesproken is aan iemand anders, behalve natuurlijk aan Zijne Excellentie de minister.

Met deze woorden verliet hij de loge, gevolgd door Brand.

— Het komt mij voor, alsof je al iets ontdekt hebt, Edward, zei Brand, toen zij buiten stonden.

— Misschien wel. Misschien wel, zei Raffles.

Hij draaide zich om en wierp een peinzende blik op de voorgevel van het Ministerie.

Toen wendde hij zich tot Brand en zei:

— Nu heb ik een heel vervelend werkje voor je, Charles. Zou je mij het genoegen willen doen en in onze bibliotheek uit het adresboek de namen willen overschrijven van alle Londense dierenhandelaars met de adressen er achter?

— Van dierenhandelaars, zeg je? riep Brand verbaasd uit.

— Precies en intussen ga ik eens naar Scotland Yard, om daarna een bezoek te brengen aan de vrouw van Jozef Norton en aan de overige woningen der boden.

— Denk je dat Jozef Norton iets met deze diefstal te maken heeft?

— Dat geloof ik niet, antwoordde Raffles ernstig. Maar ik wil het zeker weten.

— Waar zullen wij elkaar weer treffen? vroeg Brand.

— Kom om half zeven in het Carlton Hotel, dan zullen wij daar samen eten. Maar blijf tot zes uur thuis, want voor die tijd kan ik misschien al iets ontdekt hebben.

Raffles riep een taxi aan en liet zich naar het gebouw van Scotland Yard rijden.

De portier haastte zich hem op zijn verzoek bij de hoofd-inspecteur van politie aan te dienen.

Baxter zat, zoals gewoonlijk, voor zijn schrijftafel en stond op, zodra zijn hoge bezoeker binnentrad.

Hij bood hem een stoel aan en vroeg toen nieuwsgierig:

— Mag ik u vragen, mylord, of gij misschien reeds iets ontdekt hebt?

— Misschien wel, maar ik kan niets zeggen, voor ik zekerheid heb. Ik ben hier gekomen om te vragen of ik het vloeiblad eens mag zien, dat tot de arrestatie van de secretaris Mortimer geleid heeft.

— Zeer zeker, mylord, antwoordde Baxter.

— Marholm, geef het bewuste vloeiblad eens, zei Baxter tot zijn secretaris, die ijverig in zijn hoekje zat te schrijven.

Marholm stond op, opende een muurkast en nam daaruit het gevraakte vloeiblad, dat hij aan Raffles overhandigde.

Deze trad er mede naar het raam, en bekeek het door zijn vergrootglas.

Er speelde een flauwe glimlach op zijn lippen, toen hij het vloeiblad weer aan Marholm ter hand stelde.

— Ik denk, mylord, zei Baxter, dat ook gij dit vloeiblad met zijn verraderlijke lettertekens als een bewijs van de schuld van de heer Mortimer beschouwt?

— Inspecteur, zei Raffles met nadruk, de secretaris heeft part noch deel aan deze zaak, hij is er even onschuldig aan als gij of ik.

De hoofdinspecteur van politie tuimelde van schrik en verbazing bijna met zijn stoel achterover.

— Maar wie is dan de dader? riep Baxter.

— Dat kan ik u nu nog niet zeggen. Maar ik hoop het nog voor morgen te weten. Weet u ook misschien, mijnheer Baxter, of de heer Mortimer gehuwd is?

— Voor zover ik weet, niet.

— Verloofd?

— Ook niet.

— Heeft hij... een minnares?

— Dat is natuurlijk mogelijk, mylord, maar daarmee vertoonde hij zich toch nooit in het publek.

— Ik dank u, mijnheer Baxter, dat is alles wat ik wilde weten.

Raffles verliet het politiebureau en stapte in de taxi, die hij had laten wachten en gaf de chauffeur het adres van Jozef Norton op.

Diens woning was in een volkrijke buurt, welke na een kwartier rijden bereikt was.

Raffles stapte uit en beval de chauffeur ook hier op hem te wachten.

Hij belde aan en na enige tijd werd de deur geopend door een jonge vrouw van een jaar of vijftienvintig, met een knap, maar bleek gelaat, dat duidelijk de sporen van verdriet droeg.

Zij keek de vreemde, rijkgeklede bezoekers verbaasd aan.

— Gij zijt de dochter van Jozef Norton, naar ik vermoed? vroeg Raffles vriendelijk.

— Ja, mijnheer.

— Zou ik uw moeder een ogenblik kunnen spreken?

Het jonge meisje scheen te aarzelen.

— Ik verzeker u, zo vervolgde Raffles, terwijl hij zijn hand op de arm van het meisje legde, dat ik haar slechts enkele ogenblikken zal ophouden en dat ik alleen hier kom, ter wille van uw vader. Het zal u wel bekend zijn, dat de politie uw vader er van verdenkt betrokken te zijn bij de diefstal van het document op het Ministerie?

Het meisje sprongen de tranen in de ogen en zij bedekte het gelaat met de beide handen.

— Ik heb u geen pijn willen doen, geloof mij, zei Raffles op hartelijke toon. Sta mij slechts enkele ogenblikken te woord, en ik verzeker u, dat gij er geen spijt van zult hebben.

De warme toon, waarop deze woorden gesproken werden, scheen het meisje gerust te stellen.

— Kom dan binnen, mijnheer, wat ik u verzoeken mag.

Het jonge meisje ging hem voor, de trap op naar een deur op de eerste verdieping.

— Daar is mijn moeder, mijnheer, zei zij, terwijl zij haar ogen met haar zakdoek afdroogde. Ga binnen, als ik u verzoeken mag.

Raffles klopte en trad binnen.

In een eenvoudig gemeubeld vertrek, aan het venster, zat een oude vrouw met een bleek stil gezicht.

Zij wendde het hoofd vragend naar de bezoeker om en wilde opstaan van haar stoel om hem te begroeten.

Raffles trad snel op haar toe en zei op vriendelijke toon:

— Wat ik u verzoeken mag, Mrs. Norton, blijf zitten.

— Met wie heb ik de eer? vroeg de oude vrouw.

— Ik ben lord William Aberdeen, zei Raffles, en ik stel zeer veel belang in de zaak van het gestolen document en in alles wat daarmee in verband staat of schijnt te bestaan. Laat ik u dadelijk zeggen, Mrs. Norton, dat ik er vast van overtuigd ben, dat uw man aan deze diefstal volmaakt onschuldig is.

— God zegene u voor die woorden, mylord, zei de oude vrouw met zachte stem, terwijl ze de hand van de bezoeker greep en die innig drukte.

— Wilt gij mij veroorloven enkele vragen te stellen, waarvan de beantwoording er zeer veel toe kan bijdragen, uw man weer terug te vinden? aldus ging Raffles voort.

— Vraag mij alles wat gij wilt, mylord.

— Gij hebt geen taal of teken van uw man gehoord, na zijn verdwijning?

— Geen woord.

— Het is misschien onbescheiden om u die vraag te stellen en toch moet ik het weten: Waren er geen huiselijke omstandigheden, die hem noopten u zo plotseling te verlaten?

— Voor zover ik weet, geen enkele, mylord, antwoordde de vrouw. Ons huwelijk is altijd zeer gelukkig geweest. Nooit twist of hoge woorden. Kortom, ik kan mij geen enkele reden voorstellen, die mijn man er toe gebracht zou kunnen hebben ons vrijwillig te verlaten.

Op die laatste woorden keek Raffles plotseling op.

Er scheen hem iets in te vallen.

Hij keek het jonge meisje, dat hem had binnengelaten, tersluiks, maar aandachtig aan en schudde toen even het hoofd.

— Zeg mij eens, zo wendde hij zich weer tot de oude vrouw, was uw man weduwnaar, toen u met hem trouwde?

De oude vrouw keek verbaasd op en antwoordde:

— Welneen, mylord. Hij was wel een knappe jongen indertijd en heel veel vrouwen hadden een goed oogje op hem, maar getrouwd is hij nooit geweest.

— Zo, hernam Raffles, terwijl hij peinzend de punten van zijn schoenen bestudeerde. Niet getrouwd. Niet getrouwd, wel, ik kan mij vergissen.

Hij hief het hoofd op en keek het jonge meisje nogmaals aandachtig aan.

Toen stond hij op en zei tot de oude vrouw voor het venster:

— Ik dank u voor uw inlichtingen, Mrs. Norton. Ik geloof wel, u te mogen verzekeren, dat uw man nog altijd dezelfde brave fatsoenlijke vent is, die hij volgens de inlichtingen, die ik heb ingewonnen, zijn gehele leven door geweest is.

Vóór de oude vrouw, wier ogen zich met tranen gevuld hadden, hem nogmaals kon bedanken, had Raffles na een vluchtige groet het vertrek verlaten.

Toen hij op straat stond, haalde hij het lijstje uit zijn zak, dat de chef-bode Crampton hem gegeven had en wierp er een blik op.

— Het treft, dat Blackstone hier het dichtste bij woont, mompelde hij in zichzelf. Daarheen dus het eerst.

— Belgrave Road nr. 17, riep hij tot de chauffeur.

Hij sprong in de auto, die enkele minuten later stopte voor een groot flatgebouw in de genoemde straat.

Raffles stapte uit de auto en ging de openstaande deur binnen.

In het portaal trof hij een werkvrouw bezig de vloer te schrobben.

— Zoudt u me kunnen zeggen op welke verdieping ik de woning van Harry Blackstone kan vinden? vroeg hij.

— Hoe is de naam, zegt u?

— Harry Blackstone.

— Dan zijt gij niet terecht, mijnheer, iemand van die naam woont hier niet.

— Kom, bezin u eens goed. Een bode van het Ministerie.

— Ik behoef mij niet te bezinnen, mijnheer, daarvoor ken ik onze huurders te goed. Hier woont geen Blackstone en ook geen bode van het Ministerie.

Raffles wreef zich met een verstrooid gebaar over het voorhoofd.

— Dat bespaart mij heel wat moeite, mompelde hij in zichzelf, want het is heel verdacht, dat die mijnheer Blackstone een verkeerd adres heeft opgegeven. Ik geloof, dat ik mij de moeite wel kan besparen om alle andere adressen af te rijden, tenminste als niet twee boden...

Hij keek op zijn horloge... drie uur...

Raffles rekende af met de chauffeur en zond de man weg.

— Ik geloof dat ik er beter aan doe, nu maar wat te lopen, mompelde hij in zichzelf. Als ik in beweging ben, kan ik altijd beter nadenken.

Na een half uur, toen hij op zijn terugweg weer door de straat liep, waar zich de woning van Mrs. Norton bevond, bleef hij gedachtenloos voor een boekwinkel staan, waar een pas uitgekomen serie encyclopedieën was tentoongesteld.

Hij stond daar nauwelijks of een dame bleef eveneens staan om de gebtaalde boeken te bezichtigen.

Raffles keek onwillekeurig op en had de grootste moeite om een kreet te weerhouden.

De jonge vrouw die naast hem stond, was Mary Norton, dat wil zeggen, zij

leek als de spreekwoordelijke druppel water op het jonge meisje.

Niettemin was er een groot verschil. Het gelaat van de jonge vrouw naast hem vertoonde alle sporen van een losbandig leven. Ondanks de vuurrode lippen en verdere make up was het een verlept gezicht. De dure kleding vertelde de rest.

Schielijk wendde Raffles de blik weer naar de uitstalkast.

Schijnbaar verdiept in de lectuur van de titels der boekwerken, die voor het grote raam lagen, wierp hij een blik op de spiegelruit, waarin zijn eigen beeld en dat van de vrouw naast hem duidelijk weerkaatst werden.

Er viel niet aan te twifelen, de jonge vrouw moest een zuster zijn van Mary Norton.

Raffles ging een stap achteruit en liep om de vrouw heen als om het overige van de uitstalkast beter te kunnen bekijken.

En wat hij toen zag, gaf hem een schok...

De jonge vrouw droeg onder de linkerarm een zeer klein, gladharig hondje niet veel groter dan een rat, met een fijn snuitje en schrandere oogjes, die als gitten in zijn spitse kopje schitterden.

Raffles had met zijn kennis van hondenrassen dadelijk gezien, dat hij een exemplaar van het ras der dwergpinchertjes voor zich had.

Als een bliksemstraal drong de volle waarheid tot hem door.

Het was alsof het plotseling helder dag in zijn hersens werd. Hij draaide zich om en slenterde verder.

HOOFDSTUK V

OP HET SPOOR

Een meter of vijftig verder stond een glanzende slee naast het trottoir geparkeerd.

De wagen was ledig, op de chauffeur na en Raffles had spoedig begrepen, dat

de auto haar toebehoorde of dat zij deze gehuurd had.

Het toeval wilde, dat ongeveer vijftig passen verder zich de garage van een autoverhuurder bevond.

Raffles' besluit was spoedig genomen. Vijf minuten later had hij een auto met chauffeur gehuurd.

Hij was buiten blijven staan en hield de vrouw in het oog.

Deze ging de boekwinkel in en kwam er even later met een klein pakje uit.

Vervolgens kocht zij nog iets in een banketbakkerswinkel en liep toen langzaam naar de geparkeerde wagen.

Zij steeg in, na de chauffeur enige woorden te hebben toegevoegd en op hetzelfde moment kwam de auto, die Raffles gehuurd had, naar buiten rijden.

— Waarheen, mijnheer? vroeg de chauffeur.

— De blauwe auto daarginds in het oog houden, beval Raffles koel. En een goede fooi voor u als gij zorgt dat zij niet ontsnapt.

Raffles stapte in, en de auto reed weg.

Op de hoek van het kleine plantsoentje bij de Penningtonstreet stopte de grote slee.

Al die tijd was de huurauto achter de blauwe auto aan blijven rijden, zonder deze ook maar een seconde uit het oog te verliezen.

Raffles wenkte de chauffeur om te stoppen en stapte uit.

Juist op dat ogenblik steeg ook de vrouw met het dwergpinchertje uit de blauwe wagen en ging snel een huis binnen.

Met de handen in de zakken slenterde Raffles naar het huis, waarvoor de blauwe auto nog steeds geparkeerd stond.

Het was een oud, tamelijk groot gebouw, dat per flat verhuurd werd.

Slechts één verdieping scheen er van bewoond te zijn.

Terwijl Raffles stond te bedenken, wat hem te doen stond, ging de deur van het huis weer open en de vrouw keerde terug, blijkbaar in grote opwindning.

Raffles had nog juist de tijd zich in een portiek te verschuilen.

De vrouw wierp de deur met een harde slag in het slot en liep op de auto toe.

— White Hall, riep zij tot de chauffeur.

Raffles keek de wegrijdende auto na, liep op de deur van het flatgebouw toe en belde aan.

Geen antwoord.

Hij belde nog eens.

Het bleef stil in het grote huis.

Toen bedacht Raffles zich niet lang.

Hij haalde kalmweg een paar van zijn lopers uit zijn zak en had binnen enkele seconden de huisdeur geopend.

Toen hij binnen was luisterde hij aandachtig toe.

Niets deed zich horen.

Aan het einde van de vestibule, waar hij zich bevond, steeg hij een trap op naar boven.

Links bevonden zich twee deuren, die niet op slot waren.

Beide kamers waren geheel verlaten en leeg.

Hij haalde een revolver uit zijn zak en overtuigde zich, dat het wapen geladen was.

Daarop liep hij snel de trap op naar de tweede verdieping.

Achtereenvolgens opende hij drie deuren, slechts drie lege, holle ruimten gaapten hem aan.

— Dan nog maar hoger, mompelde hij in zichzelf.

Op de derde verdieping hetzelfde resultaat.

— Een merkwaardig huis, mompelde Raffles.

Hij draaide aan de kruk van de eerste de beste deur.

Gesloten.

Weer riep Raffles zijn looper ter hulp en binnen een paar tellen was de kamerdeur geopend.

Hij bevond zich in een vertrek dat op de straat uitzag.

Er stonden daar slechts een tafel, twee wrakke stoelen en een klein verveloos ladenkastje.

Achter dit vertrek bevond zich een kleine alcoof, met een bed en een wastafel.

Op de tafel lagen enige papieren en een spoorwegboekje.

— Zo... zo... mompelde Raffles tevreden, ik geloof dat ik aan het goede adres ben.

Plotseling hield hij op om te luisteren.

Een zacht gekreun bereikte zijn oor.

Hij verliet haastig het vertrek, ging de gang door en stond nu voor de deur van een achterkamer, waarvan het raam blijkbaar op het plantsoen uitzag.

Ook hier was de deur gesloten en ook hier had Raffles deze binnen enkele tellen met zijn looper geopend.

In een hoek, uitgestrekt op een bos stro, lag een oud man, gebonden en gekneveld.

Raffles snelde op hem toe.

— Jozef Norton, riep hij.

De ogen van de grijsaard namen een verbaasde en verschrikte uitdrukking aan.

Raffles knielde naast de gebonden man neer en had spoedig de touwen los gemaakt, waarmee de arme kerel gebonden was, en de doek verwijderd, waarmee zijn mond was toegestopt.

Twee sidderende handen werden hem toegestoken en een zwakke stem zei op aandoenlijke toon:

— Wie gij ook zijn moogt, Sir, ik dank u uit de grond van mijn hart, dat gij mij zijt komen bevrijden. Als gij alles wist...

— Ik weet alles, zei Raffles op ernstige toon. Later zal ik u wel zeggen, op welke wijze ik achter de waarheid ben gekomen. Kom nu maar gauw mee...

Raffles hielp Jozef Norton, die nog altijd met dezelfde angstige blik om zich heen leek, opstaan.

— Weet gij zeker, dat zij er niet zijn, Sir? vroeg hij stotterend.

— Zij zijn er niet, antwoordde Raffles, daar kunt gij gerust op vertrouwen.

— Dat doe ik van ganser harte, hernam de oude man, terwijl hij zijn bevrijder dankbaar aanzag. De hemel weet, wat de ellending met mij zou hebben gedaan, als ik nog langer geweigerd had.

— Wanneer is... hij... voor de laatste maal bij u geweest? vroeg Raffles.

— Eergisteren nacht, heel laat, mijnheer.

— En sedert die tijd is hij niet teruggekomen?

— Neen, maar zij wel.

— Maar heeft zij dan niet gezegd, dat de onderneming geslaagd was? vroeg Raffles verbaasd.

— Wat wilt gij zeggen, mijnheer? stamelde de oude man, terwijl hij wankelend een paar schreden naar voren deed en zijn handen naar Raffles uitstak.

— Wat ik zeggen wil? riep Raffles uit. Wat anders dan dat het document gisteren gestolen is.

De oude man greep zich met beide handen in het haar.

Hij slaakte een luide kreet van woede en ontzetting en zou zeker gevallen zijn, als Raffles niet naar hem was toegesneld en hem had ondersteund.

— Dus toch, riep Jozef Norton uit. Hij had mij wel gedreigd, dat hij het zelf zou doen als ik hem niet wilde helpen, maar ik heb nooit geloofd, dat hij daartoe in staat zou zijn.

— Kalm maar aan, Norton, zei Raffles op sussende toon, terwijl hij de oude hode op de schouders klopte. Er is nog niets verloren.

— Maar het document!

— Hebt gij niet gezien of... zij het bij zich had? vroeg Raffles.

De grijsaard dacht even na.

Toen verhelderde plotseling zijn blik en hij riep uit:

— Ja, nu geloof ik zeker, dat ik mij niet vergist heb. Toen zij gisteravond laat hier kwam, had zij een klein pakje in de hand, dat zij krampachtig tegen zich aan gedrukt hield. Zij sprak mij toe, maar ik kon haar niet verstaan, omdat zij natuurlijk weer half dronken was, voegde de grijsaard er op minachtende toon aan toe.

— Gij hebt natuurlijk niet kunnen zien, waar zij dat pakje liet? vroeg Raffles haastig.

— Neen, mijnheer.

— Nu, het moet in ieder geval hier nog in huis zijn.

— Wilt gij er naar zoeken?

— Dan zou ik te veel tijd verliezen. Zij heeft het natuurlijk zeer zorgvuldig weggestopt. Neen, ik heb een beter plan. Wanneer denkt gij dat zij terugkomt?

— Over een uur op zijn hoogst. Zij zouden samen hier eten, als ik het goed heb begrepen en daarna de vlucht nemen. Natuurlijk om het document in Berlijn of Moskou af te leveren.

— Goed. In een uur kan er veel gedaan worden. Luister, Norton. Gij gaat nu dadelijk naar uw huis om uw vrouw en dochter gerust te stellen.

— Zijt gij bij hun geweest, mijnheer vroeg de oude man. Verkeerden zij niet in vreselijke ongerustheid?

— Dat kunt gij u wel voorstellen. Maar dat alles is nu voorbij. Maak maar spoedig dat gij wegkomt. Hier is wat geld. Neem een taxi, maar wees voorzichtig, zij mogen u vooral niet zien. Later zal u wel blijken waarom niet.

— En als zij merken, dat ik er niet meer ben?

— Ik zal uw plaats innemen, Norton, en het edele paar ontvangen.

— Loopt gij dan niet groot gevaar?

— Minder dan gij denkt. Ga daar zitten, dicht bij het venster, zodat ik uw gelaat goed kan zien.

Onder het spreken had Raffles het blikken kistje met schmink te voorschijn gehaald, dat hem bij dergelijke gelegenheden nooit verliet en zette het voor zich op tafel neer.

Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Is hier een telefoon in huis?

— Ja, mijnheer, in de kamer hiernaast. Er was er geen, maar ze hebben er dadelijk een laten aanleggen, om voortdurend te kunnen blijven.

— Dat treft uitstekend.

Raffles snelde naar de voorkamer, nam de hoorn van de haak en draaide het nummer van zijn huis in de Cromwellstreet.

— Ben je daar, Charles?... Zo ben je ongeduldig?... Allen loopt uitstekend, maar ik heb je hulp direct nodig... Neem de Rolls Royce en kom met Henderson onmiddellijk naar de Penningtonstreet, op de hoek van het kleine plantsoen... Ja, er is grote haast bij... Breng in een klein valies al mijn witte pruiken mee en een versleten zwarte jas. En ten slotte... wapen je en neem een paar stel handboeien mee... Of ik

iets ontdekt heb vraag je? Beste Charles, het geheim ligt geheel ontsluitend voor mij. Haast je, want de tijd dringt... je moet over twintig minuten hier zijn.

Raffles legde de hoorn weer op de haak en keerde naar het achtervertrek terug.

Hij trok zijn jas en vest uit, ontdeed zich van zijn boord, nam de kleine spiegel boven de schoorsteenmantel weg en plaatste die voor zich op tafel en begon zich zorgvuldig te schminken, telkens naar het door zorgen verbleekte gelaat van zijn model ziende.

Een kwartier verstreek.

Tot zijn verbazing zag Jozef Norton die geen woord had durven spreken, een dubbelganger van zich zelf ontstaan.

Eindelijk kon hij zich niet langer inhouden.

Toen Raffles, die nu nog slechts een pruike behoefde op te zetten, van zijn stoel opstond, trad de oude man op hem toe en greep zijn beide handen.

— Ik weet niet, mijnheer, zei hij met sidderende stem, wat u er toe gebracht heeft, u in zulk een groot gevaar te begeven. Ik weet ook niet, hoe gij alles ontdekt hebt. Maar wilt gij mij tenminste niet uw naam zeggen, opdat ik u later steeds in dankbaarheid kan gedenken?

Raffles schudde ernstig met het hoofd.

— Waartoe zou het dienen u mijn naam te zeggen, Norton? vroeg hij. Laat het u genoeg zijn, dat een goed vaderlander u bevrijd heeft, een Engelsman, die het zijn plicht achtte alles in het werk te stellen om de bedrivers van die schandelijke diefstal in handen te krijgen. Dat moet u genoeg zijn en maak nu spoedig dat ge wegkomt.

Hij nam de hoed van de oude man, die in een hoek lag, drukte hem die op en duwde hem met zachte drang het vertrek uit.

Nog aarzelde Norton.

— Maar kom ons dan tenminste persoonlijk mededelen, of uw onderneming geslaagd is, mijnheer, drong hij aan, terwijl hij zijn ogen smekend op het gelaat van zijn bevrijder vestigde.

— Dat zal ik zeker doen, beste Norton, hernam Raffles, terwijl hij de grijsaard op de schouder klopte. En ga nu.

Nogmaals drukte Norton zijn onbekende redder de hand en liep toen snel de trap af.

Even later hoorde Raffles de voordeur dichtslaan.

Hij begaf zich naar de voorkamer en ternauwernood was hij daar of hij hoorde een auto stoppen.

Hij keek voorzichtig tussen de gordijnen door op straat.

HOOFDSTUK VI ONTDEKT

De Rolls Royce stond voor de deur.

Raffles snelde de trappen af en opende de deur, zorgdragende dat men hem van de straat af niet zien kon.

Brand wipte naar binnen met een klein valies in de hand.

De beide mannen begroetten elkaar met een korte, krachtige handdruk.

— Moet Henderson wachten? vroeg Brand op zachte toon.

— Ja, maar niet hier in de straat. Zeg hem dat hij de auto dicht bij de hoek van de eerstvolgende dwarsstraat rijdt en bij een portiek parkeert, zodat hij deze deur in het oog kan houden. Zodra hij daar een man en een vrouw ziet binnengaan, moet hij onmiddellijk met de auto weer komen voorrijden. Vlug.

Brand bracht het bevel over en Henderson reed met de auto weg.

Brand trad weer binnen en sloot de deur.

— Hoe ben je in 's hemelsnaam hier binnen gekomen? vroeg hij verbaasd.

— Met een looper, antwoordde Raffles laconiek.

— Is dit huis dan onbewoond?

— Op het ogenblik woon ik er en voordien werd het bewoond door Jozef Norton.

Brand slaakte een kreet van verwondering.

— Jozef Norton zeg je. De bode van het ministerie?

— Niemand anders. Maar laten wij eerst naar boven gaan, ik moet de pruik nog opzetten. Daar zullen wij verder afspreken. Er is nu geen tijd te verliezen, want zij kunnen ieder ogenblik komen.

— Maar wie dan toch? riep Brand

ten toppunt van verbazing uit.

— De man die het document gestolen heeft en zijn minnares.

— Mortimer, kreet Brand. Hoe kan dat? Hij zit in het gevang.

Raffles, die reeds de trap was opgelopen, wendde zich half om en wierp Brand een eigenaardige blik toe.

— Ik geloof dat je je vergist, was alles wat hij zei.

Het volgende ogenblik bevond zij zich op de kamer, waar de oude Jozef Norton veertien dagen gevangena had gezeten.

Het eerste wat Raffles deed, was met behulp van zijn looper de deur weer zorgvuldig sluiten.

— Wat doe je? vroeg Charles verbaasd. Sluit je ons op?

— O, tijdelijk maar. Zij zullen ons gauw genoeg komen bevrijden.

Raffles had het valiesje geopend en paste nu enige pruiken, tot hij er een gevonden had, die naar zijn zin was.

Hij geleek nu op Jozef Norton als de ene druppel water op de andere.

Brand was op een stoel gaan zitten en keek hem met stomme verbazing aan.

— Zou je me nu niet eindelijk eens willen zeggen, wat dit alles betekent? vroeg hij tenslotte.

— Heel graag, amice, want ik kan me je ongeduld heel goed voorstellen, antwoordde Raffles glimlachend. Vraag maar op.

— Ik ben blij, dat je mij daartoe verlof geeft, want anders zou ik zeer zeker binnen vijf minuten van ongeduld ontploft zijn, zei Brand.

— Ten eerste dan: wat is dit voor een huis?

— Een onbewoond huis van drie etages, waarvan alleen het derde gemeubeld is en dan nog maar heel schraal. De voorkamer ziet uit op de Pennington Street, de achterkamer, zoals je ziet, op een plantsoen. Deze kamer was dan ook uitstekend geschikt voor gevangenis.

— En wie werd hier gevangen gehouden?

— De oude Jozef Norton.

— Door wie?

— Door zijn dochter.

Brand keek zijn vriend aan, alsof hij aan diens verstand twijfelde.

— Door zijn dochter? herhaalde hij toonloos. Woont die dan niet bij haar moeder?

— Zeker, maar de dochter die hem hier gevangen hield, was niet dezelfde.

— Niet dezelfde. Wat bedoel je toch? riep Brand.

— Een dochter uit zijn eerste en waarschijnlijk onwettig huwelijk. Een van die creaturen die letterlijk voor de zonde zijn voorbestemd, die van huis weglopen en op het hart van hun ouders trappen.

— Maar hoe weet je dat alles?

— Weten doe ik het niet, Charles. Maar het is zo helder als glas. Eenvoudig door zuiver te redeneren moest ik tot de conclusie komen, dat de opzichtig geklede vrouw, waarmede men de oude Jozef Norton in een café had gezien, onmogelijk iemand anders kon zijn dan een familieid, en nog wel een die hem zeer na in de bloede bestond. Het is het ongeluk van Baxter en consorten, die in hun theorieën zitten vastgegroeid, dat zij nooit rekening houden met het verleden van hun man, en zelfs het onzinnigste van hem aannemen, als dat eenmaal in hun kraam te pas komt. Tracht jezelf eens in te denken, dat een man als Jozef Norton, die dertig jaren lang zeer gelukkig getrouwd is, die een volwassen dochter heeft, zo maar eensklaps met de eerste de beste lichtedame aan de haal gaat.

— Men ziet het toch wel eens méér gebeuren.

— Nooit in die stand der maatschappij, amice. Nooit. En zelfs al ware het

wel zo, dan zou zijn vrouw toch enige verandering in zijn houding hebben moeten opmerken. Zo iets komt toch niet in eens als een bom uit de lucht vallen. En juist het feit, dat dit wel geschiedde, bracht mij op het goede spoor.

— Maar hoe heb je dit huis uitgevonden?

— Heel eenvoudig... door een juffrouw met een hondje achterna te lopen.

— Een juffrouw met een hondje? En dat was dus...

— De verloren dochter van Jozef Norton, om het zo maar eens te zeggen.

— Dacht je Jozef Norton hier te vinden?

— Ik hoopte het, maar ik verwachtte het niet. Ik liet haar eerst weer het huis uitgaan, wandelde toen kalm naar binnen, snuffelde eens rond, hoorde zacht gekreun en vond hier de arme vent gebonden en gekneveld.

— Zou het document hier in huis zijn?

— Ik weet het niet. Maar ik denk het wel. In ieder geval zal het edele paar mij wel op de hoogte brengen.

— Wat ben je nu van plan?

— Dat zul je wel begrijpen. Ik zie daar een prachtige muurkast, waarvan de deur half openstaat. Daar verberg je je in en je komt te voorschijn als ik fluit. Je kent het geluid van mijn zilveren fluitje wel, denk ik.

— Dat zou ik menen. En dan?

— Wel, dan zal een weinig gezwaai met je revolver wonderen verrichten, denk ik.

— Maar nu heb je mij nog helemaal niet verteld wie de eigenlijke dader is? riep Brand plotseling uit.

— Heb je dat dan zelf niet begrepen? riep Raffles op afkeurende toon. Dan moet je tot je straf wachten, tot hij zich zelf komt aanmelden. Stil, ik geloof waarachtig, dat ik daar al een auto hoor stoppen.

— Gauw in de kast, beval Raffles, en neem die tas en die schminkrommel mee.

Brand pakte de pruiken en het overige snel in het valies, sloot het en wierp het in de ledige kast.

Daarna nam hij de sleutel uit het slot en stak die aan de andere kant.
— Nadat hij de kast was binnen gegaan, trok hij de deur tot op een kier dicht.

Raffles had in die tussentijd zijn kleren weer aangeschoten en daaroverheen een oude, zwarte jas aangetrokken, die veel overeenkomst vertoonde met die, welke Jozef Norton had gedragen.

Daarna nam hij het touw, waarmee de oude bode gekneveld was, en legde dit eenvoudig los over zijn benen en borst heen, nadat hij in een hoek bij het raam was gaan zitten, waar hij Jozef Norton gevonden had en de zwarte doek voor zijn mond had gebonden.

Het was geen ogenblik te vroeg.

Nauwelijks lag hij daar of hij hoorde het dicht slaan van een portier. Enkele seconden later werd de straatdeur geopend en weer dicht geworpen.

De auto reed weg.

Er kwamen schreden de trap op.

De zenuwen van Raffles en van Brand in de kast waren gespannen.

Twee mensen gingen achter elkaar de voorkamer binnen en voerden daar een gesprek in een vreemde taal, die Raffles spoedig als Turks herkende.

Vijf minuten verliepen.

Toen naderden er weer schreden.

Er werd een sleutel in het slot van de gangdeur gestoken, waarna de deur werd opengesmeten.

Er trad een man binnen, die regelrecht op de gewaande Jozef Norton toeliep en hem ruw tegen de benen schopte.

— Het wordt tijd om te vertrekken, waarde schoonpapa, riep de man op spotte toon. Ons doel is bereikt, we hadden je hulp niet nodig.

— Kijk, hier is het document, riep hij. Wij smeren 'm over twee uur en vannacht twaalf uur, als wij veilig en wel op het vasteland zijn, zal een van mijn kennissen je komen bevrijden.

Weer schopte de man de gevangene ruw tegen het been.

— En wat zeg je er wel van, Norton, dat ik het document zonder jouw hulp zo handig te pakken heb gekregen?

Treiterend kwam hij vlak voor de gebonden man in de hoek staan en

zwaaide een groot geel couvert vlak voor diens gelaat heen en weer.

Maar het antwoord, dat hij op zijn vraag kreeg, was een geheel ander, dan hij verwacht had.

Er kwam een krachtige hand achter de rug van de gewaande grijsaard te voorschijn, die bliksemsnel de enveloppe vastgreep en dadelijk daarop een tweede hand, die een revolver van zwaar kaliber omvatte en waarvan de loop precies op het voorhoofd van de dief was gericht.

Er werd geen woord gesproken.

De beide mannen keken elkaar aan en dat was ruim voldoende.

In de ogen van de spion lag vrees haat en woede; in die van Raffles niets dan een koele dreiging, waaraan niet te ontkomen viel.

Een krachtige ruk en hij hield het document in de hand.

En toch was de partij bijna nog verloren geweest.

Raffles trok de doek van zijn mond, en wilde overeind springen.

Hij verwarde zich echter in het dikke touw, dat hij zelf om zijn benen had gewikkeld, struikelde en viel.

De revolver viel hem uit de hand toen hij poogde zijn evenwicht te bewaren.

Dadelijk was de andere als een tijger op hem toegesprongen.

Hij liet zich boven op de gevallen neerploffen en greep het document.

Met de andere hand trok hij zijn revolver.

Maar voor hij van het wapen gebruik had kunnen maken, vloog de kastdeur open, tegelijk met de deur van de kamer.

Een vrouw snelde naar binnen en had onmiddellijk de toestand overzien.

Zij nam haar medeplichtige het couvert dat hij haar toestak uit de hand, en zou, daar zij het dichtst bij de deur stond, zeker gevlucht zijn en de deur op slot hebben gedraaid, als niet Brand met grote tegenwoordigheid van geest een stoel had gegrepen en die voor de voeten van de vluchtende vrouw had gezoid.

• Zij slaakte een kreet als een gewonde tijgerin en viel voorover.

De volgende seconde was de strijd beslist.

Brand greep de man, met wie zijn vriend nog worstelde, bij de pols van zijn rechterarm en draaide die zodanig om, dat de man met een kreet van pijn zijn wapen liet vallen.

Het volgende ogenblik had Raffles zich omgewenteld en het touw om de benen van zijn tegenstander geslagen.

Daarna greep hij hem in de borst, en kwakte hem als een zak vuil goed in een hoek van het vertrek.

De vrouw was intussen overeind gekrabbeld en wilde wegsnellen, maar zij werd spoedig overmeesterd en aan handen en voeten gebonden.

Het is onmogelijk de blik van dodelijke haat te beschrijven, die 't schepsel de beide indringers uit haar gitzwarte ogen toewierp.

Raffles klopte zich bedaard het stof van de kleren, trok de oude jas uit en zei tot Brand, terwijl hij zijn witte pruik afzette:

— En bekijk nu dat heerschap maar eens goed, amice.

Brand wierp een blik op de man, die met achterovergebogen hoofd in een hoek op de grond zat.

— Blackstone, riep hij.

Inderdaad, het was de nieuwe bode van het Ministerie.

— En die vrouw is dus?... zo wendde hij zich tot zijn vriend.

— De ontaarde dochter van onze brave Jozef Norton, antwoordde Raffles. Hoe de meid heet, weet ik niet, maar dat kan me niet schelen. Wij zullen haar naam in de rechtbankverslagen wel te lezen krijgen.

Raffles had het couvert met het kostbare document van de grond opgeraapt, zich overtuigd dat het zegel nog ongeschonden was, en het in zijn binnenzak gestoken.

Daarop wendde hij zich tot de vrouw, die doodsbleek en met ogen die als kolen vuur gloeiden, in de verste hoek van het vertrek was teruggeweken en zei op ernstige toon:

— Dat gij als Engelse aan een bui-

tenlandse mogendheid dit stuk hebt willen verkopen en aldus uw vaderland grote schade berokkenen, dat is erg genoeg. Maar dat een dochter haar vader tot die misdaad tracht over te halen en hem als een wild beest opsluit als hij weigert, daarvoor zou ik je, als ik iets te zeggen had, gaarne aan de galg helpen.

Hij wierp haar een verachtelijke blik toe en draaide zich op zijn hielen om, teneinde zijn gezicht van de laag schmink te ontdoen en weer het uiterlijk van Lord Aberdeen aan te nemen.

Binnen een kwartier was de verandering voltrokken.

— Charles, ga eens kijken, of Henderson al met de auto voor de deur staat, zei hij, terwijl hij uit voorzorg zijn revolver ter hand nam.

Brand verliet het vertrek, liep naar de voorkamer en keek uit het raam.

De grote blauwe Rolls Royce stond voor de deur geparkeerd.

— Wij komen aanstonds, James, riep Brand uit het raam.

Hij liep snel weer naar de achterkamer en riep:

— Alles is klaar voor het vervoer van dat fraaie stel.

— Allez, vooruit, en een beetje vlug, zo wendde Raffles zich tot de beide misdadigers. En ik waarschuw jullie, gelen poging tot vluchten te ondernemen, want dan schiet ik en ik schiet altijd raak. Ga jij voor, Charles.

Schoorvoetend verliet het misdadigerspaar het vertrek.

Langzaam ging de zonderlinge op- tocht de trap af.

Toen zij in de vestibule waren aangekomen, opende Brand de deur.

Een voor een liep het tweetal met gebogen hoofd snel over het trottoir naar het portier van de auto, dat Henderson snel had geopend.

Ofschoon hij in de verste verte niet begreep wat er gaande was, toonde diens gladgeschoren gelaat niet het minste spoor van verbazing.

Voor hem was alles wat zijn meester deed, welgedaan.

Brand nam tegenover het geboeide paar plaats met zijn revolver in de vuist.

— Waar moet dat vrachtje heen gebracht worden, mylord? vroeg Henderson, voor hij weer achter het stuurwiel plaats nam.

— Naar Scotland Yard, beval Raffles.

Een half uur later stond de auto voor het grote gebouw stil.

Een paar agenten kwamen naar buiten, waarvan er een het portier opende. Met enige verwondering keek hij naar de geboeide inzittenden.

Een der agenten kende Lord Aberdeen goed en vroeg:

— Wat zijn dat voor snuiters, mylord?

— Dat zijn de dieven van het geheime document, om u te dienen, antwoordde Raffles kalm. Sluit ze maar gauw op.

— Mag ik mijnheer en mevrouw verzoeken uit te stappen? kwam de agent met een spottend uitnodigend gebaar.

Bleek van woede stapten Blackstone en zijn minnares uit de auto.

Enige agenten namen hen in hun midden en traden het grote gebouw binnen.

Raffles en Brand volgden hen op de voet.

Voor de kamer van Baxter aangekomen, beduidde Raffles hen, dat hij eerst met zijn vriend wilde binnengaan.

Hij klopte en opende de deur.

Baxter zat achter zijn bureau, als gewoonlijk bezig met sigarenroken en niets doen.

Zodra de hoofdinspecteur de bezoeker herkende, stond hij op en stak Raffles de hand toe:

— Dat is de derde keer dat ik vandaag het genoegen heb u te zien, mylord, riep hij uit. Mag ik hopen, dat dit een gunstig teken is?

— Ik geloof het wel, mijnheer Baxter, antwoordde Raffles. Ik heb namelijk de daders van de roof van het vermiste document bij mij.

Als men Baxter gezegd had, dat de wereld over een kwartier zou vergaan, zou hij nauwelijks meer hebben kunnen schrikken.

— Meent gij dat, mylord? vroeg hij, terwijl hij een angstige blik naar de deur wierp, alsof hij vreesde, daaruit aanstonds een geheel leger boosdoeners te zien verschijnen.

— Met dergelijke dingen ben ik niet gewoon de spot te drijven, mijnheer, antwoordde Raffles koel.

— Dus, gij zijt geslaagd? vroeg de hoofdinspecteur, die aan zulk een geluk nog niet scheen te geloven.

Als enig antwoord wenkte Raffles de agenten, die voor de deur waren blijven staan.

De mannen traden binnen, met Blackstone en zijn medeplichtige in hun midden.

Dadelijk herkreeg Baxter zijn moed, toen hij zag, dat de daders slechts twee in getal waren.

— Zo, uitschot der maatschappij, riep hij. Heb ik u eindelijk beet?

— Schreeuw niet zo, mijnheer, zei Blackstone ijskoud. Die meneer daar, weet er méér van dan gij en heeft ons niet één keer toegesnauwd.

Baxter was zo overbluft door deze uitval, dat hij zich op zijn stoel liet neervallen en met open mond naar de man keek.

Raffles maakte een eind aan het stilzwijgen, door droog op te merken:

— Het spreekt vanzelf, dat niet ik, maar mijnheer Baxter de eigenlijke ontdekker van deze misdaad is. Hij is van de politie en ik niet.

Baxter keek hem dankbaar aan en vroeg vriendelijk:

— Kan ik nog iets voor u doen, mylord?

— Schrijf direct een bevel tot vrijlating van Mortimer, zodat hij dadelijk op vrije voeten kan worden gesteld.

— Ik zal u onmiddellijk een bevel meegeven om hem in vrijheid te stellen, mylord.

— Maar zoudt gij niet eens eerst deze mensen in verhoor nemen? vroeg Raffles ironisch. Ik kon u wel eens bedriegen.

— Bekent gij, het document te hebben gestolen?

— Ik beken, en tevens, dat mijnheer Mortimer er part noch deel aan heeft.

— In orde, riep Baxter zegevierend uit. Dan zal ik u dadelijk het bewijs geven, mylord.

Hij ging voor zijn schrijftafel zitten

en vulde een formulier in, dat hij Raffles overhandigde.

Een paar minuten later hadden de beide vrienden het gebouw van Scotland Yard verlaten, en waren de documenten dieven veilig achter slot en grendel geborgen.

Toen zij in de auto zaten, slaakte Raffles een diepe zucht van verlichting.

— Ben je zo blij, dat je de zaak hebt afgedaan? vroeg Brand lachend.

— Dat niet, het was spannend genoeg en ik beklaag mij deze dag niet.

— Waarom zuchtte je dan zo opgelucht?

— Omdat die vreselijke Baxter mij bijna het plezier bedierf. Het is een ware bezoeking met die knul te moeten samenwerken.

— Dat kan ik denken, maar eerlijk gezegd, verwondert het mij van Sullivan wel een beetje, dat hij niet beter heeft weten te doen.

— Verwijt het hem niet. Ook die schrandere beambte is vastgeroest in de langzame, oude manier van onderzoek. Zonder een stapel paperassen en misdadigersalbums gaat het nu eenmaal bij Scotland Yard niet. Mijn groot voordeel was, dat ik geheel onbevooroordeeld tegenover deze zaak stond, en logisch dacht.

Ondertussen had de auto snel de korte afstand tussen het hoofdbureau van politie en het huis van bewaring afgelegd.

Raffles en Brand stapten snel uit en het duurde niet lang of zij stonden in de kamer van de directeur, aan wie Raffles, na de eerste plichtplegingen, zijn legimitaties ter hand stelde.

De directeur las de stukken door en zijn trekken verhelderden zich.

Hij stak Raffles zijn hand toe en zei:

— Ik heb nooit anders gedacht, mylord, dan dat die jonge man hier door een misverstand terecht moest zijn gekomen. Ik heb nog getracht hem aan het praten te krijgen, maar hij verkoos mij geen antwoord te geven.

— Ik geloof de reden daarvan wel te kennen, sir, zei Raffles met een fijn glimlachje. Hebt gij er iets tegen, dat ik zelf de gevangene zijn bevrijding

mededeel?

— Dat mag ik u tot mijn spijt niet toestaan, daar de voorschriften luiden, dat de directeur dit persoonlijk moet doen, maar ik heb er volstrekt niets tegen, dat gij hier op hem wacht.

De directeur verliet het vertrek.

Enkele minuten later werd de deur weer geopend.

Mortimer trad binnen, zichtbaar verheugd, maar uiterlijk kalm.

De directeur volgde hem.

— Mijnheer Mortimer, zei de directeur, terwijl hij op Raffles wees, hier de man, die u is komen bevrijden en aan wiens snel handelen gij uw rehabilitatie te danken hebt: lord William Aberdeen, wiens naam gij ongetwijfeld herhaaldelijk hebt horen noemen.

— Inderdaad, mijnheer, zei de secretaris.

Hij trad op Raffles toe, greep diens hand en vervolgde:

— En al had ik van die naam nooit gehoord, dan zou ik hem van stonde af aan nimmer meer vergeten; gij hebt mijn eer gered.

— Kom, gij zwaait mij te veel lof toe, mijnheer, zei Raffles. Kunt gij nu dadelijk meegaan naar het ministerie? Ik heb het vermiste document bij mij; misschien wilt ge het zijne Excellentie wel zelf overhandigen.

Een warme handdruk was het enige antwoord.

Nadat de weinige formaliteiten vervuld waren begaven zij zich naar het Ministerie van Oorlog.

Onderweg zei Mortimer op ontroerende toon:

— En nu moet gij mij zeggen, mylord, wat u en uw vriend toch bewogen kan hebben, u mijn lot aan te trekken.

— Maar dat was zeer eenvoudig, mijnheer, antwoordde Raffles. Ik wist één uur, nadat ik het vloeblok had gezien, waarop gij de bewuste brief had gedroogd, dat gij onschuldig waart. En zou het dan niet mijn plicht zijn geweest, onmiddellijk aan uw bevrijding te gaan werken.

De jonge man kleurde hevig en keek de ander schuw aan.

— Waarom dacht gij, als ik het vragen mag, dat ik onschuldig moest zijn, mylord? vroeg hij zacht.

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer. En moge het u een les zijn, om nog ooit zulke gevaarlijke minnebrieven op een vers vloeiblad te drogen. Toen de politie het woord « doc... tussen 1 en 2... ik zal zwijgen al... » las, meende zij dadelijk, in u de schuldige te moeten zien. Maar ik gaf mij de moeite ook eens een andere mogelijkheid uit te werken. Ik ken alle ministers en staatssecretarissen, en hun echtgenoten. O, gij behoeft niet zo angstig te kijken, ik zweer u, dat mijn vriend en ik geen woord zullen loslaten over wat ik te weten kwam. Welnu, een der leden van het kabinet woont in Dockyard Lane... diens vrouw is nog zeer jong en zeer... onnadenkend. Gij hadt een afspraak tussen 1 en 2 met die dame... vandaar uw nervoziteit en haast. Dat gij, als man van eer, beloofde te zwijgen, sprak van zelf. Ik vond mijn vermoeden bevestigd, toen ik het vloeiblad op het politiebureau onder een loupe bekeek, want achter de drie letters D o c zag ik duidelijk de indrukken van een k en de neerhaal van een y. Van een document was dus geen sprake en ik begreep, dat gij met de diefstal niets uitstaande had, en alleen als een man van eer gezwegen had, omdat gij de vrouw niet wilde compromitteren, die haar eer in uw handen had gelegd. Ik stel uw handelwijze bijzonder hoog, mijnheer.

De jonge man had het hoofd gebogen gedurende deze verklaring.

Nu hief hij het op en er blonken trantien in zijn ogen.

Hij stak Raffles de hand toe en zei op gesmoorde toon:

— Ik dank u, mylord.

Op dat ogenblik stopte de auto voor het Ministerie.

Raffles overhandigde de secretaris de gezegelde enveloppe en gezamenlijk snelden zij de marmeren trappen op. Enkele ogenblikken later stonden zij voor de Minister van Oorlog, die verrast opkeek toen hij ook Mortimer zag binnentreden.

— Gij? riep hij verbaasd uit, zijn trekken begonnen zich te ontspannen, zijn ogen glansden. Gij zijt dus...

— Onschuldig, Uwe Excellentie, riep hij met trillende stem. Zie hier het document, ongeschonden, zoals Lord Aberdeen het heeft weten terug te vinden. Op welke wonderbare wijze zal hij u zelf wel willen vertellen.

De minister had het document met trillende vingers aangenomen. Nu trok hij haastig de enveloppe stuk en bekeek de inhoud.

— God zij geprezen, mompelde hij, met tranen van dankbaarheid in de ogen. Gij hebt uw land een zeer grote dienst bewezen, Lord Aberdeen.

— Dat was mijn plicht, Excellentie, zei Raffles eenvoudig.

— Maar wilt gij ons niet zeggen, op welke wijze gij het raadsel hebt weten op te lossen?

— O, met genoeg.

— Neemt dan allen plaats, heren, als ik u verzoeken mag, zei de minister.

Allen gingen zitten en Raffles begon:

— Over het vloeiblok praten wij niet meer, als gij het goed vindt. Gij zult het wel begrijpen, Excellentie, dat die half uitgewiste woorden door de politie totaal verkeerd zijn uitgelegd.

— Ik vermoedde het half zei deze glimlachend.

— Ik had dat dadelijk ingezien, en zocht de dader elders. Ik hoorde van u, dat een der boden pas veertien dagen in dienst was. Zijn getuigschriften waren weliswaar uitstekend, maar daaraan hecht ik uit beginsel weinig waarde; zij kunnen nagemaakt of gestolen zijn. Toen deelde gij mij mede, dat de deur een week geleden door een nieuwe vervangen was, omdat de oude door onhandige kruiers beschadigd was.

— Nu, dat kwam mij zeer verdacht voor. Het document was weg, dat stond vast, en het moest in zeer korte tijd gestolen zijn, ongeveer in een halve minuut, tijdens welke gij met uw secretaris in gesprek waart. Daar alles echter dicht en goed gesloten was, daar ik aan het plafond of in de vloer niet de minste onregelmatigheid kon ontdek-

ken, daar het raam gesloten en de muur onbeklimbaar is zonder een hoge ladder, zo bleef alleen de gangdeur over. Er moest dus iets bijzonders aan die nieuwe deur zijn; en dat is er ook.

Raffles stond snel op en liep naar de deur toe. Met de punt van zijn schoen schoof hij zo lang langs de onderkant van het paneel, tot een soort deurtje, cirkelrond en ongeveer acht centimeter in doorsnede, opensprong.

De minister en Mortimer slaakten een kreet van verbazing en Brand keek verwonderd toe, ofschoon hij wel iets dergelijks verwacht had.

— Dit luikje is met een draad van sterke zijde bevestigd, en zo nauwkeurig passend gemaakt met schuine randen, dat slechts een zeer scherp oog het kan ontdekken. De dief had handlangers en dezen vernielden de vorige deur en vervaardigden deze nieuwe.

— Maar waartoe diende dan dat luikje, riep de minister uit.

— Om er de dief door te laten.

— De dief?

— Ja, een klein, gladharig dwergpinchertje, gedresseerd om het document van uw tafel te roven. Daartoe had de dief de kamer hierboven precies zo ingericht als deze, wat mij dadelijk opviel. Op de tafel lagen enige papieren en mijn vergrootglas toonde mij de indruk van kleine hondentandjes. In de deur was hetzelfde luikje aangebracht, kortom: de kamer was een getrouwe kopie van dit vertrek en daar werd het hondje met bewonderenswaardig geduld afgericht. Het diertje trippelde van het luikje naar de tafel, nam het papier tussen de tanden en bracht het tot aan het deurtje, waar de dief het ~~hem~~ afnam. Dat alles nam zeker geen tien seconden in beslag.

Iedereen had met stomme verbazing toegeluisterd.

— Maar het fluiten, mylord, het fluiten en de spreekbuis, riep de secretaris uit.

— Ik de kamer hierboven vond ik het goed verstopte uiteinde van een buis, en...

Raffles trad snel op het bureau toe, en bekeek de spreekbuis, die langs de buitenmuur van het vertrek liep. Hij sloeg het vloerkleed dicht bij de muur om en riep zegevierend:

— En hier is de buis gesplitst en gaat zij verder naar boven. De buis is niets anders dan een eind gaspijp, door het tapijt bedekt. Het spreekt van zelf, dat al dit werk verricht moest zijn door iemand, die hier vaak aanwezig is en zo moest mijn achterdocht wel gevestigd worden op de nieuwe bode.

— En hij was het? vroeg de minister ademloos.

— Ja, Excellentie. Blackstone is de schuldige. Hij en zijn medeplichtige bevinden zich reeds in arrest. Het zal u genoeg doen te vernemen dat de dief geen Engelsman is, maar een Turk, die hier reeds jaren moet wonen en onze taal onberispelijk spreekt.

En nu vertelde Raffles in korte woorden het einde van zijn avontuur.

Na zijn laatste woorden heerste er enige tijd diep stilzwijgen.

Eindelijk stond de minister op en greep de hand van de Grote Onbekende:

— Mylord, gij hebt bewijzen gegeven van een ongelooflijk doorzicht en een groot speurtalent, zei hij op ernstige toon. Ik dank u uit naam der gehele regering voor de grote dienst, die gij uw land bewezen hebt.

— En mij, voegde Mortimer er op innige toon aan toe.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Schat in de Rotsen

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266